

และในห้องชุดนี้เช่นกัน เป็นที่ตั้งของ...นาฬิกาไม้มะเกลือยี่ห้อหนึ่ง ลูกตุ้ม
ของมันแกว่งไกวเป็นเสียงที่บอบช้ำในจังหวะช้า ๆ และเมื่อ...ถึงเวลาตีบอกชั่วโมง
เสียงที่ตั้งก้องจากปอดของเครื่องในตัวเรือนก็ดังกังวานชัดเจนเป็นทำนองไพเราะยิ่ง
แต่มีความแปลกหูและสำคัญเสียจนในทุกหนึ่งชั่วโมง นักดนตรีในวงจำต้องหยุด
บรรเลง...เพื่อเงี่ยหูฟังเสียงนั้น ผู้คนที่กำลังเดินทางลัดเลาะต้องชะงักการเคลื่อนไหว
ไปด้วย และเกิดความงุนงงขึ้นชั่ววูบหนึ่งในหมู่คนอันรื่นเริงนี้ และในขณะที่
ทำนองเสียงจากนาฬิกายังดังอยู่ ก็เห็นได้ว่าผู้ที่ตื่นเตนที่สุดหน้าซีดลง ส่วนพวกที่
อายุมากและสงบกว่านั้นก็ยกมือลูบหน้าผากเหมือนอยู่ในภวังค์หรือความฝันสับสน
แต่เมื่อเสียงก้องนั้นเงียบลง เสียงหัวเราะเบา ๆ ก็ดังขึ้นทั่วหมู่คนเหล่านั้น...และ
[พวกเขา] ต่างยิ้มเหมือนจะชื่นความตื่นตระหนก...ของตน และกระซิบสาบาน
ต่อกันว่า เมื่อได้ยินนาฬิกาตีครั้งต่อไป จะไม่เกิดอารมณ์เช่นเดิมนี้อีกแล้ว จากนั้น
หลังเวลาหกสิบนาทีผ่านไป...ก็มีเสียงนาฬิกาตีดังขึ้นอีกครั้ง ซึ่งนั่นก็คือความงุนงง
ลึกลับ และหลงภวังค์ขึ้นอย่างเดิม

แต่แม้จะเป็นเช่นนั้น งานฉลองก็ยังรื่นเริงและหรูหรา...

อี. เอ. โป

“เดอะมาส์กออฟเดอะเรดเดธ”

เมื่อเหตุผลกลับไหล ปีศาจย่อมถือกำเนิด

โกยา

แสงจะส่องเมื่อแสงส่อง

คำพังเพยโบราณ

ภาคนี้

กล่าวนำ

การสัมภาษณ์งาน

แจ็ก ทอร์แรนซ์ คิดในใจว่า *ไอ้ห่วยซีเบ็งเอ๊ย*

อัลล์แมนสูงห้าฟุตห้านิ้ว เมื่อเขาเคลื่อนไหวก็เชื่องช้านุ่มนวลอย่างที่คุณจะเป็นลักษณะเฉพาะของชายร่างอ้วนเตี้ยทั้งหลาย รอยแสบของเขาดตรงแห้ว สูทสีเข้มดูเคร่งขรึมแต่ใส่สบาย ผมคือคนที่คุณเอาปัญหามาปรึกษาได้ สูทนั้นพูดกับลูกค้าย่างนั้น ส่วนกับลูกจ้าง มันจะกระด้างกว่านั้นว่า อย่าให้พลาดเซียวนะ นาย ดอกคาร์เนชั่นสีแดงกลัดอยู่ที่ปกเสื้อ อาจจะเพื่อไม่ให้คนตามถนนเข้าใจผิดว่าสจวร์ต อัลล์แมน เป็นลับเทรอปประจำเมือง

ขณะที่ฟังอัลล์แมนพูด แจ็กก็ยอมรับกับตัวเองว่าคงไม่มีทางชอบคนที่อยู่อีกฟากโต๊ะได้ ไม่ว่าจะใคร...ในสถานการณ์เช่นนี้

อัลล์แมนถามอะไรที่แจ็กไม่ทันฟัง ซึ่งไม่ดีเลย เพราะอัลล์แมนเป็นคนชนิดที่ จะเก็บความบกพร่องแบบนั้นเข้าสมองไว้พิจารณาในภายหลังแน่

“อะไรนะครับ”

“ผมถามว่าภรรยาคุณเข้าใจดีหรือไม่ว่าคุณจะต้องมารับภาระอะไรที่นี่ และแน่นอนว่ายังมีลูกชายคุณอีก” เขาเหลือบมองใบสมัครตรงหน้า “แต่เนี่ยลิสเน ภรรยาคุณไม่รู้ลิกแล้วเรื่องนี้บ้างเลยรี”

“เวन्दี้เป็นผู้หญิงที่พิเศษมากนะครับ”

“ลูกชายคุณก็พิเศษด้วยสินะ”

แจ็กยิ้ม ใช้รอยยิ้มกว้างขวางแบบรับแขก “เราก็คงคิดอย่างนั้นครับ เขาฟังตัวเองได้มากเลยสำหรับเด็กวัยห้าขวบ”

ไม่มียิ้มตอบจากอัลล์แมน เขาสอดใบสมัครของแจ็กกลับเข้าแฟ้ม เอาแฟ้มใส่เข้าลิ้นชัก ตอนนั้นบนโต๊ะแทบจะว่างเปล่า มีเพียงแผ่นรองเขียน โทรศัพท์ โคมไฟ และถาดเอกสารเข้า/ออก ซึ่งทั้งสองถาดก็ว่างเปล่าเช่นกัน

อัลลแมนลุกขึ้น เดินไปที่ตู้เก็บแฟ้มมุมห้อง “ช่วยเดินมาด้านในโต๊ะหน่อย เกอะ มิสเตอร์เทอร์เรนซ์ เราจะดูผังของแต่ละชั้นกัน”

เขาหยิบกระดาษแผ่นใหญ่กลับมาทำแผ่น วางลงบนพื้นโต๊ะไม้วอลนัทเงางาม แจ็คยืนอยู่ข้างเขา ได้กลิ่นโคโลญจน์ของอัลลแมนชัดเจน ประโยคโฆษณาผู้ชายของฉันใส่โคโลญจน์กลิ่นเลเธอร์ทุกคน ไม่เช่นนั้นก็ไม่ใส่อะไรเลย ดั่งขึ้นในหัวเสียเฉยๆ จนเขาต้องกัดลิ้นไว้ไม่ให้หัวเราะพรีตออกมา นอกผนังห้องมีเสียงจากรั้วของโรงแรมโอเวอร์ลูดที่งานกำลังเบาลงหลังมือเที่ยงดั่งมาแว่วๆ

“ชั้นบนสุด” อัลลแมนพูดอย่างกระตือรือร้น “ห้องใต้หลังคา บนนั้นไม่มีอะไรเลยนอกจากของกระจุกกระจิก โอเวอร์ลูดเปลี่ยนมือมาสองสามครั้งตั้งแต่สงครามโลกครั้งที่สอง และดูเหมือนผู้จัดการแต่ละคนที่เข้ามาจะเอาทุกอย่างที่ไม่ต้องการขึ้นไปไว้ห้องใต้หลังคา ผมต้องการให้คุณวางกับดักหนูและยาเบื่อบนนั้นให้ทั่วๆ พวกแม่บ้านที่ทำงานชั้นสามบอกว่าได้ยินเสียงแกรกราก ผมไม่เชื่อหรอกนะ ไม่เลยสักนิด แต่จะต้องไม่มีโอกาสแม้แต่หนึ่งในร้อยที่จะมีหนูแม่แต่ตัวเดียวในโรงแรมโอเวอร์ลูด”

แจ็คซึ่งสงสัยว่าทุกโรงแรมในโลกน่าจะมีหนูสักหนึ่งหรือสองตัว ก็ได้แต่หุบปากไว้

“และแน่นอนว่าคุณต้องไม่ให้ลูกชายขึ้นไปบนห้องใต้หลังคาเด็ดขาด ไม่ว่าในกรณีใดๆ”

“ครับ” แจ็คพูด ฉีกยิ้มรับแขกอีกครั้ง นี่มันเหยียดหยามกันชัดๆ ไอ้ห่วยขี้เบ่งนี่คิดจริงๆ หรือว่าเขาจะยอมให้ลูกชายไปเฟ้นฟ่านบนห้องใต้หลังคาติดกับดักหนูที่มีแต่เฟอร์นิเจอร์ทิ้งแล้วกับอะไรอีกก็ไม่รู้ล่ะ

อัลลแมนดึงผังห้องใต้หลังคาออกไปสอดไว้ใต้กอง

“โอเวอร์ลูดมีห้องพักทั้งหมดหนึ่งร้อยสิบห้อง” เขาพูดด้วยน้ำเสียงทรงภูมิ “สามสิบห้อง ที่เป็นห้องสวีททั้งหมด อยู่บนชั้นสามนี่ สิบห้องในปีกตะวันตก (รวมเพอร์ซิเดนเซียลสวีทด้วย) สิบห้องตรงกลาง และอีกสิบในปีกตะวันออก ทุกห้องมีทิวทัศน์งามตระการตา”

อย่างน้อยช่วยเก็บภาษาเซลส์แมนไปหน่อยได้มั๊ย

แต่เขาก็ไม่ปริปาก เขาต้องได้งานนี้

อัลลแมนสอดผังชั้นสามเข้าไปใต้กอง แล้วทั้งคู่ก็ดูผังชั้นสองกัน

“สี่สิบห้อง” อัลลแมนว่า “เป็นห้องคู่สามสิบกับห้องเดี่ยวสิบ และที่ชั้นหนึ่งมีอย่างละยี่สิบห้อง รวมห้องเก็บผ้าปูเตียงชั้นละสามห้อง กับห้องเก็บของชั้นสองริมด้านตะวันออกของโรงแรมและชั้นหนึ่งริมด้านตะวันตก มีคำถามไหม”

แจ๊คสายหน้า อัลล์แมนดึงผังชั้นสองกับชั้นหนึ่งออก

“ที่นี่ ชั้นลิอบบี้ ตรงกลางนี่คือโถะลงทะเลเบียน ด้านหลังคือออฟฟิศ ลิอบบี้ ยาวออกไปจากโถะทุกด้านแปดสิบฟุต ตรงปีกตะวันตกนี่คือห้องอาหารโอเวอร์ลูค กับโคโลราโดเล้านจ์ ห้องจัดเลี้ยงกับห้องบอลรูมอยู่ทางปีกตะวันออก มีคำถาม ไหม”

“มีแค่เรื่องห้องใต้ดินนะครับ” แจ๊คว่า “สำหรับคนดูแลโรงแรมฤดูหนาว แล้ว นั่นคือชั้นที่สำคัญที่สุด เรียกว่าที่ลงมือทำงานจริงก็ว่าได้”

“วัตสันจะพาคุณไปดูเรื่องนั้น ผังชั้นใต้ดินอยู่บนผนังห้องหม้อน้ำ” เขา จงใจขมวดคิ้ว อาจจะเป็นเพื่อบอกว่า ในฐานะผู้จัดการ เขาไม่ลดตัวลงไปใส่ใจแ่งมุ่น นำเมื่อของการบริหารจัดการโอเวอร์ลูคอย่างเรื่องหม้อน้ำกับท่อประปาหกรอก “วาง กับดักข้างล่างนั่นด้วยก็ไม่เลว เดียวนะ...”

เขาตวัดเขยิบบันทึกลงบนสมุดฉีกที่หยิบจากกระเป๋าเลื่อนอกด้านใน (แต่ละ แผ่นมีข้อความว่า จากโถะของสจวร์ต อัลล์แมน พิมพ์ด้วยตัวหนาสีดำอยู่) ฉีก ออกมา แล้วทิ้งลงในถาดเอกสารออก มั่นนอนนิ่งอยู่ในนั้นอย่างเดียวดาย ส่วน สมุดหายกลับเข้ากระเป๋าเลื่อนอกของอัลล์แมนไปเหมือนตอนจบของมายากล บัดเดียวแก็เห็นหน้าเจ้าหนูแจ๊คก็ แต่แล้วแก็ไม่เห็น หมอนี่เป็นขาใหญ่ตัวจริง

ทั้งสองกลับไปอยู่ที่เดิม อัลล์แมนนั่งหลังโถะ ส่วนแจ๊คอยู่ด้านหน้า ผู้สัมภาษณ์กับผู้เข้ารับการสัมภาษณ์ ผู้วอนขอกับผู้อุปถัมภ์ที่ไม่เต็มใจ อัลล์แมน ประสานมือเล็ก ๆ เรียบร้อยไว้บนแผ่นรองเขียน และจ้องมองมาที่แจ๊คตรง ๆ ชาย ร่างเล็กหัวเริ่มล้านในชุดสูทแบบนายธนาคารและเน็คไทสีเทาเรียบ ๆ นั้น ดอกไม้ ที่ปักเลื้อเข้าคู่กับเข็มกลัดเล็ก ๆ ที่ปักเลื้ออีกด้าน มันเขียนเพียงว่า **ทีมงาน** ด้วย อักษรเล็ก ๆ สีทอง

“ผมจะตรงไปตรงมาที่สุดนะ มิสเตอร์ทอร์เรนซ์ อัลเบิร์ต ซีออลีย์ เป็น ผู้ทรงอิทธิพลที่มีหุ้นใหญ่อยู่ในโอเวอร์ลูค ซึ่งเพิ่งจะมีกำไรในซีซั่นนี้เป็นครั้งแรก ในประวัติศาสตร์ มิสเตอร์ซีออลีย์ยังเป็นหนึ่งในคณะกรรมการบริหารของเรา แต่ เขาไม่ใช่คนทำโรงแรม และเขาจะเป็นคนแรกที่ยอมรับอย่างนั้นด้วย แต่เขาก็บอก ความประสงค์ในเรื่องคนดูแลโรงแรมนี้อย่างชัดเจน คือต้องการให้เราจ้างคุณ ซึ่ง ผมก็จะจ้าง แต่ถ้าผมมีสิทธิ์ตัดสินใจเรื่องนี้เอง ผมจะไม่เอาคุณ”

มือแจ๊คกำแน่นอยู่บนดัก บีบกันจนเหงื่อซึม *ไอ้ท่วยซี้เบ้ง ไอ้ท่วยซี้เบ้ง ไอ้ท่วย...*

“ผมเชื่อว่าคุณก็ไม่ได้ใส่ใจอะไรผมนักหรอก มิสเตอร์ทอร์เรนซ์ ซึ่งผม ก็ไม่สนเหมือนกัน แน่หนอนว่าการที่คุณจะรู้สึกกับผมยังไงนั้น ไม่ได้เกี่ยวกับการที่

ผมเชื่อว่าคุณไม่เหมาะกับงานนี้เลย ในช่วงเปิดทำการตั้งแต่วันที่สิบห้าพฤษภาคม ถึงวันที่สามสิบกันยายน โอเวอร์ลูดจ้างพนักงานหนึ่งร้อยสิบคนเต็มเวลา จะเรียกว่าหนึ่งคนต่อหนึ่งห้องพักก็ได้ ผมไม่คิดว่าพนักงานส่วนใหญ่จะชอบผม และสงสัยด้วยว่าบางคนเห็นว่าผมเป็นไอ้ตัวแสบอยู่หน่อยๆ ซึ่งพวกนั้นก็ตัดสินบุคลิกภาพผมได้ถูกต้องอยู่ ผมต้องเป็นไอ้ตัวแสบอยู่สักหน่อย ถึงจะบริหารโรงแรมได้อย่างที่ควรจะเป็นได้”

เขามองแจ๊คเหมือนต้องการความเห็น แจ๊คจึงฉีกยิ้มรับแขกอีกครั้ง กว้างขวางและโชว์ฟันอย่างเย้ยหยัน

อัลลันแมนพูดต่อว่า “โรงแรมโอเวอร์ลูดสร้างขึ้นระหว่างปี ๑๙๐๗ ถึง ๑๙๐๙ เมืองที่อยู่ใกล้ที่สุดคือเซนต์วายนเดอร์ ซึ่งห่างจากที่นี่ไปทางตะวันออกเฉียงใต้ทางถนน ซึ่งจะปิดตั้งแต่ราวๆ ปลายตุลาคมหรือพฤศจิกายนไปจนถึงราวๆ เมษายน ชายที่ชื่อโรเบิร์ต ทาวนีย์ วัตสัน เป็นผู้สร้าง เป็นปู่ของเจ้าหน้าที่ซ่อมบำรุงคนปัจจุบันของเรา คนตระกูลแวนเดอร์บิลท์เคยพักที่นี่ และรีออคกีเฟลเลอร์ และแอสเตอร์ และดุงต์ เคยมีประธานาธิบดีสี่ท่านพักในห้องเพรซิเดนเชียลสวีท วิลสัน, ฮาร์ดีง, โรสเวลต์ และนิกสัน”

“ผมคงไม่ค่อยภูมิใจนักกับฮาร์ดีงและนิกสัน” แจ๊คพิมพ์

อัลลันแมนขมวดคิ้ว แต่ก็ยังพูดต่อไป “ปรากฏว่ามันหนักหนาเกินมิสเตอร์วัตสันจะรับมือไหว เขาขายโรงแรมไปในปี ๑๙๑๕ มีการขายอีกครั้งในปี ๑๙๒๒, ๑๙๒๙ และ ๑๙๓๖ โรงแรมถูกทิ้งร้างจนสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่สอง เมื่อมันถูกซื้อและปรับปรุงใหม่หมดโดยไฮเรซ เดอร์วองต์ มหาเศรษฐีนักประดิษฐ์ นักบิน ผู้อำนวยการสร้างภาพยนตร์ และนักธุรกิจ”

“ผมเคยได้ยินชื่อ” แจ๊คว่า

“ใช่ ทุกอย่างที่เขาสัมผัสเหมือนจะเปลี่ยนเป็นทอง...ยกเว้นโอเวอร์ลูด เขาทุ่มเงินให้มันกว่าล้านดอลลาร์ ก่อนแขกคนแรกหลังสงครามจะก้าวผ่านประตูโรงแรมเข้ามาเสียอีก เปลี่ยนซากทรุดโทรมเป็นสถานที่โอ้อ่า เดอร์วองต์นี่เองที่เพิ่มสนามโร้กที่ผมเห็นคุณชื่นชมอยู่ตอนมาถึง”

“โร้กหรือครับ”

“บรรพบุรุษชาวอังกฤษของโคเรเกต์ของเรานะ มีสเตอร์ทอร์เรนซ์ โคเรเกต์ เป็นลูกนอกสมรสของโร้ก ตามที่ตำนานว่าไว้ เดอร์วองต์เรียนรู้เกมนี้จากเลขานุการฝ่ายสังคมของเขา และหลงรักหัวปักหัวปำ สนามของเราเป็นสนามโร้กที่ดีที่สุดใ้ในอเมริกา”

“เรื่องนั้นผมไม่สงสัยเลย” แจ๊คพูดอย่างเคร่งขรึม สนามโร้ก หมู่มั้พุ่ม

ที่ตัดแต่งเป็นรูปสัตว์อยู่ด้านหน้า ต่อไปอะไรรละ กระดานเกมลูกกระต่ายวิ่งแข่งขนาดเท่าคนจริงหลังโรงเก็บเครื่องมือหรือไง เขาหน่วยตาสจวร์ต อัลล์แมน นี่เต็มที แต่ก็ดูออกว่าอัลล์แมนยังไม่จบ อัลล์แมนจะพูดตามที่อยากพูด จนถึงคำสุดท้าย

“เมื่อสูญไปสามล้าน เดอร์วองด์ก็ขายโรงแรมให้กลุ่มนักลงทุนจากแคลิฟอร์เนีย ประสพการณ์กับโอเวอร์ลูดของคนกลุ่มนั้นก็แย่เช่นกัน ไม่ใช่คนทำโรงแรมจริงๆ

“ในปี ๑๙๗๐ มิสเตอร์ซ็อลคีย์และหุ้นส่วนคณะหนึ่งก็ซื้อโรงแรมนี้ และมอบให้ผมบริหารจัดการ เรายังติดตัวแดงอยู่หลายปี แต่ผมก็ยินดีที่จะบอกว่าคุณไว้วางใจที่กลุ่มเจ้าของปัจจุบันมีต่อผมไม่เคยสิ้นคลอน เมื่อปีที่แล้วเราถึงจุดคุ้มทุน และปีนี้บัญชีของโอเวอร์ลูดก็เขียนด้วยหมึกสีดำเป็นครั้งแรกในรอบเกือบเจ็ดทศวรรษ”

แจ๊คคิดว่าความภูมิใจของชายร่างเล็กจอมจู้จี้ก็มีเหตุผลสมควรอยู่ แต่แล้วคลื่นความไม่ชอบใจแต่แรกก็สาดซัดเข้าไปในตัวอีก

เขาพูดว่า “ผมไม่เห็นความเชื่อมโยงระหว่างประวัติศาสตร์ที่ต้องยอมรับว่ามากี่ล้านของโอเวอร์ลูด กับความรู้สึกของคุณที่ว่าผมไม่เหมาะกับตำแหน่งนี้เลย มิสเตอร์อัลล์แมน”

“เหตุผลหนึ่งที่โอเวอร์ลูดสูญเงินไปมากก็คือการเสื่อมราคาที่เกิดขึ้นทุกฤดูหนาว มันลดทอนอัตรากำไรไปมากมายกว่าที่คุณจะคิดนัก มิสเตอร์ทอร์เรนซ์ฤดูหนาวโหดเหี้ยมอย่างเหลือเชื่อ ผมรับมือกับปัญหานี้โดยการแต่งตั้งคนดูแลโรงแรมฤดูหนาวเต็มเวลาเพื่อดูแลหม้อน้ำและส่งความร้อนให้กับส่วนต่างๆ ของโรงแรมเวียนกันไปทุกวัน เพื่อซ่อมแซมการแตกหักเสียหายทันทีที่เกิดขึ้น และเพื่อซ่อมแซมส่วนต่างๆ ไม่ให้ลมฟ้าอากาศกล้ากรายเข้ามาทำลายได้ เพื่อให้ระแวงระวังอุบ้ทเหตุทุกอย่างอยู่ตลอดเวลา ในฤดูหนาวแรก ผมจ้างทั้งครอบครัวแทนที่จะเป็นชายโสดคนเดียว เกิดโศกนาฏกรรมขึ้น โศกนาฏกรรมที่เลวร้ายมาก”

อัลล์แมนมองแจ๊คอย่างเย็นชาเหมือนจะประเมิน

“ผมทำพลาดไป ผมยอมรับเลย หมอนั้นชี้เภา”

แจ๊ครู้สึกว่ปากค่อยๆ เหยียดเป็นรอยยิ้มดูดัน ตรงข้ามกันสิ้นเชิงกับรอยยิ้มรับแขกไซร์ฟัน “นั่นหรือครับ นำแปลกนะที่อัลล์ไม่ได้บอกคุณ ผมถอนตัวแล้ว”

“ใช่ มิสเตอร์ซ็อลคีย์บอกผมว่าคุณไม่ได้เต็มแล้ว และยังบอกผมเรื่องงานหลังสุดของคุณ...จะเรียกว่าหน้าที่รับผิดชอบหลังสุดของคุณได้ไหม คุณสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนเตรียมอุดมที่เวอร์มอนต์ แล้วคุณลู่แกไถละ คิดว่าคงไม่ต้องพูดอะไรจะจงไปกว่านั้นกระมัง แต่ผมก็บังเอิญเชื่อว่ากรณีของเรอดีมีน้ำหนักอยู่

เพราะอย่างนั้นเลยยก...เอ่อ ประวัติเก่าของคุณขึ้นมาพูด ระหว่างฤดูหนาวปี ๑๙๗๐-๗๑ หลังเราปรับปรุงโอเวอร์ลูคใหม่ แต่ก่อนเปิดทำการขึ้นครั้งแรก ผมก็จ้างผู้...ผู้โชคร้ายที่ชื่อเดลเบิร์ต เกรดี เขาย้ายเข้ามาอยู่ในห้องชุดที่คุณกับภรรยา และลูกชายจะมาอยู่ เขามีภรรยากับลูกสาวสองคน ผมไม่เห็นด้วยนัก ข้อหลักๆ คือความทารุณของฤดูหนาวที่นี่ และการที่ครอบครัวเกรดีต้องถูกตัดขาดจากโลกภายนอกนานห้าถึงหกเดือน”

“แต่มันก็ได้ขนาดนั้นนี่ครับ ที่นี่มีโทรศัพท์ และอาจจะมีส่วนความถี่วิทยุสื่อสารเอกชนด้วย แล้วอุทยานแห่งชาติเทือกเขาร็อกกีก็อยู่ในระยะเฮลิคอปเตอร์บินถึง บริเวณที่นี้ต้องใหญ่พอให้ฮอลจอตส์กล่าสองลำอยู่แล้ว”

“เรื่องนั้นผมไม่รับรู้หรอก” อัลล์แมนพูด “โรงแรมนี้มีวิทยุสื่อสาร ซึ่งมิสเตอร์วัตสันจะให้คุณดู พร้อมรายการความถี่ที่ต้องถ้าคุณต้องการความช่วยเหลือ สายโทรศัพท์จากที่นี่ไปไซด์วายนเดอร์ยังอยู่เหนือพื้นดิน แล้วมันก็ขัดข้องแทบทุกฤดูหนาว ไม่ช่วงใดก็ช่วงหนึ่ง และมักจะใช้ไม่ได้อยู่นานประมาณสามสัปดาห์ถึงเดือนครึ่ง นอกนั้นยังมีสโนว์โมบิลอยู่ในโรงเก็บเครื่องมือด้วย”

“งั้นที่นี้ก็ได้ตัดขาดจากโลกจริงๆ นะสิ”

มิสเตอร์อัลล์แมนทำหน้าที่ไม่พอใจ “สมมุติเนะ มิสเตอร์เทอร์เรนซ์ ว่าลูกชายหรือภรรยาคุณเกิดพลัดตกบันไดกะโหลกร้าว ถึงตอนนั้นคุณจะคิดว่าที่นี้ตัดขาดจากโลกภายนอกไหม”

แจ๊คเข้าใจแล้ว สโนว์โมบิลที่เร่งความเร็วเต็มที่จะไปถึงไซด์วายนเดอร์ในหนึ่งชั่วโมงครึ่ง...มั้ง เฮลิคอปเตอร์จากหน่วยกู้ภัยอุทยานจะมาถึงที่นี่ได้ในสามชั่วโมง...ในสภาพอากาศดีเยี่ยม ถ้ามีพายุหิมะ มันไม่มีทางขึ้นบินได้ด้วยซ้ำ และเราก็หวังจะเร่งความเร็วสโนว์โมบิลเต็มที่ไม่ได้ ต่อให้กล้าเอาคนขนาดเจ็บบาสท์ออกไป อุณหภูมิที่อาจต่ำถึงลบยี่สิบห้าองศาฟาเรนไฮต์ หรือลบสี่สิบห้า ถ้าคำนวณแรงลมเข้าไปด้วย

“ในกรณีของเกรดี” อัลล์แมนพูด “ผมก็ให้เหตุผลแบบเดียวกับที่มีสเตอร์ซ็อดลีย์ดูจะคิดกับคุณ ความโดดเดี่ยวอาจเป็นผลเสีย ควรให้เขามีครอบครัวอยู่ด้วยดีกว่า ผมคิดว่าถ้ามีเหตุร้ายเกิดขึ้น ก็มีความเป็นไปได้สูงว่าจะไม่ใช่เรื่องเร่งด่วนขนาดกะโหลกร้าว หรืออุบัติเหตุจากไฟฟ้า หรือชัก แต่น่าจะเป็นไข้หวัดร้ายแรง ปอดบวม แขนหัก หรือแม่แต่ได้ตั้งอีกเสบ ซึ่งพวกนี้ยังมีเวลามากพอ

“ผมสงสัยว่าสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นเพราะการตีมิวสิกกีร่าถูกมากเกินไป ซึ่งเกรดีก็เอามาเก็บไว้เยอะทีเดียว โดยที่ผมไม่ทราบ กับสภาวะประหลาดอย่างหนึ่งซึ่ง

คนโบราณเรียกกันว่าเคบินพีเวอร์ คุณรู้จักคำนั้นไหม” อัลล์แมนยิ้มให้หน่อยๆ อย่างเหนือกว่า พร้อมจะอธิบายทันทีที่แจ๊คยอมรับว่าไม่รู้ ซึ่งแจ๊คก็ยินดีตอบกลับไปอย่างรวดเร็วและแม่นยำ

“มันเป็นสำนวนเรียกปฏิกิริยากลับที่แคบที่อาจเกิดได้เมื่อคนหลายคนต้องมาอยู่รวมกันในสถานที่ที่ปิดเป็นเวลานานๆ ความรู้สึกกลับที่แคบจะแสดงออกมาในรูปความไม่ชอบใจคนที่บังเอิญต้องมาติดอยู่ด้วย ในกรณีที่หนักมากอาจทำให้เกิดภาพหลอนและความรุนแรง เคยมีการฆ่ากันเพราะเรื่องเล็กๆ อย่างอาหารไหม้หรือเถียงกันว่าถึงตาใครล้างจานมาแล้ว”

อัลล์แมนทำท่าตั้งตัวไม่ติด ซึ่งทำให้แจ๊ครู้สึกดีมาก เขาตัดสินใจจะกดดันต่ออีกนิด แต่สัญญากับเวนดี้ในใจว่าจะใจเย็น

“ผมสงสัยว่าคุณคงตัดสินใจพลาดสินะ เขาทำร้ายพวกเธอหรือครับ”

“เขาฆ่าพวกเธอ มีสเตอร์ทอร์เรนซ์ แล้วก็ฆ่าตัวตายตาม เขาสังหารเด็กน้อยคู่นั้นด้วยขวาน ฆ่าเมียด้วยปืนลูกซอง และฆ่าตัวตายด้วยวิธีเดียวกัน เขาเซกก็คงเพราะเมามากจนตกบันได”

อัลล์แมนกางมือออก มองแจ๊คอย่างดูแคลน

“เขาเรียนจบไฮสกูลหรือเปล่าครับ”

“อันที่จริงก็เปล่า” อัลล์แมนพูดเสียงค่อนข้างแข็ง “ผมคิดว่า เรียกแบบนี้ได้ไหม ว่าบุคคลที่มีจินตนาการน้อยอาจได้รับผลกระทบจากความยากลำบาก ความเปล่าเปลี่ยวน้อยกว่า...”

“ตรงนั้นแหละที่คุณพลาด” แจ๊คพูด “คนโง่มีแนวโน้มจะเป็นเคบินพีเวอร์พอๆ กับที่มีแนวโน้มจะยิงคนกลางวงไฟหรือลงมือปล้นโดยไม่วางแผนล่วงหน้า เขาเบื่อนะครับ เมื่อหิมะตกก็ไม่มีอะไรทำนอกจากดูทีวีหรือเล่นถอดไฟแล้วโกงเมื่อได้ไฟเอชไม่ครบ ไม่มีอะไรทำนอกจากบนเตียงและดูลูก แล้วก็ดื่ม จะหลับหรือก็ยาก เพราะมันเจ็บไปหมด เขาก็เลยดื่มให้หลับไป และตื่นขึ้นมาพร้อมอาการเมาค้าง เขาเริ่มหงุดหงิด และบางทีโทรศัพท์อาจใช้ไม่ได้ เสออากาศทีวีถูกลมพัดพัง แล้วก็ไม่มีอะไรทำนอกจากคิด โกงเกมถอดไฟ และหงุดหงิดขึ้นเรื่อยๆ สุดท้ายก็...บรีม บรีม บรีม”

“แล้วชายที่มีการศึกษาว่าอย่างคุณนั้นจะทำยังไงหรือ”

“ทั้งภรรยาและผมชอบอ่านหนังสือ ผมมีบทละครต้องเขียน อย่างที่อัลซ็อบคิลีย์ อาจจะบอกคุณแล้ว แदनนี้มีเกมปริศนา สมุดระบายสี และวิทยุแจ๊”

^๑ crystal radio เป็นชุดวิทยุอย่างง่าย ใช้พลังงานจากคลื่นวิทยุที่เสาอากาศดักจับมาโดยตรง จึงไม่ต้องอาศัยแหล่งพลังงานอื่นอย่างไฟฟ้าหรือแบตเตอรี่

ผมวางแผนจะสอนเขาอ่านหนังสือ และยังอยากสอนเขาใช้รองเท้าหิมะ เวนดีเองก็อยากเรียนเหมือนกัน ครับ ใช่ ผมว่าเราทำอะไรทำโดยไม่ต้องรังความกันได้ ถ้าทีวีใช้การไม่ได้” เขาหยุดคิดหนึ่ง “และอัลก็พูดจริงเมื่อบอกคุณว่าผมไม่ได้ดื่มแล้ว ผมเคยดื่ม และมันก็เคยเป็นปัญหาหนัก แต่ผมไม่ได้ดื่มแม้แต่เบียร์สักแก้ว ในช่วงสิบสี่เดือนที่ผ่านมา ผมไม่มีความตั้งใจจะเอาเหล้ามาที่นี่ด้วย และไม่คิดว่าจะมีทางหามาได้หลังหิมะตก”

“ถ้าฉันคุณก็คิดถูก” อัลล์แมนว่า “แต่ตราบนาทีที่คุณทั้งสามคนอยู่ที่นั่น โอกาสที่จะมีปัญหาก็คือคุณ ผมบอกมิสเตอร์ช็อคลีย์ไปอย่างนั้น และเขาก็บอกว่าเขาจะรับผิดชอบเอง ในเมื่อผมเล่าให้คุณฟังแล้ว และดูเหมือนคุณเองก็เต็มใจจะรับผิดชอบ...”

“ใช่ครับ”

“ก็ได้ ผมจะยอมรับ เพราะผมมีทางเลือกน้อยเหลือเกิน แต่ผมก็ยังอยากได้เด็กนักศึกษาไม่มีพันธะที่ขอลาพักการศึกษามากกว่าอยู่ดี ก็ได้ คุณอาจจะใช้ได้ที่นั่นผมจะส่งคุณต่อให้มิสเตอร์วัตสัน ซึ่งจะพาคุณดูชั้นใต้ดินและบริเวณรอบๆ เว้นแต่คุณจะมีคำถามอื่น”

“ไม่ครับ ไม่มีเลย”

อัลล์แมนลุกขึ้น “หวังว่าคุณไม่มีอะไรขัดเคืองใจกันนะ มิสเตอร์ทอร์เรนซ์ที่ผมพูดไปไม่มีอะไรเป็นการส่วนตัวหรอก ผมเพียงต้องการสิ่งที่ดีที่สุดให้อีเวอรัลด์เท่านั้น มันเป็นโรงแรมที่ยิ่งใหญ่ และผมอยากให้มันยิ่งใหญ่มากต่อไป”

“ไม่หรอกครับ ไม่ขัดเคืองใจเลย” แจ็คก็ยกมือรับแขกอีกรอบ แต่ดีใจที่อัลล์แมนไม่ได้ยื่นมือให้จับ ขัดเคืองสิ ขัดเคืองมากๆ ด้วย

เธอมองออกไปนอกหน้าต่างห้องครัว และเห็นช่างนั่งเฉยอยู่ที่ริมฟุตบาท ไม่ได้เล่นกับรถบรรทุกหรือรถลาก หรือแม้แต่เครื่องร่อนไม้บัลซาที่เขาถือดีใจนัก ตอนแจ๊คเอากลับบ้านมาเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว เขาแค่นั่งนิ่งอยู่ตรงนั้น ฝ้ามองหารถไฟล์คเต่าเก่าไทมรมของครอบครัว ข้อศอกวางอยู่บนตัก มือเท้าค้าง เด็กน้อยห้าขวบรอคอยพ่อ

เวนดี้รู้สึกแยขึ้นมา แยจนแทบจะร้องไห้

เธอแขวนผ้าเช็ดจานไว้ที่ราวข้างอ่างล้างจานแล้วลงไปข้างล่าง กัดกระดูกมชุดกระโปรงอยู่บ้านสองเม็ดบนไปพลาง แจ๊คกับคักดีศรีของเธอ! *เฮ้ย ไม่หรรกอัล ไม่ต้องมีเงินล่วงหน้าหรอก ฉันยังอยู่ได้ไปอีกพักหนึ่ง* ผนังทางเดินเป็นหลุมร่อง มีรอยสีเทียน ดินสอเทียน สีสเปรย์เต็มไปหมด บันไดชันและเป็นเสี้ยน ทั้งตึกมีกลิ่นเก่าๆ เบิร์ยๆ แदनนี้จะรู้สึกอย่างไรกับที่นี่ หลังจากได้อยู่บ้านอิฐหลังเล็กงามเป็นระเบียบที่สโตนวิงตันมาแล้ว คนที่อยู่ชั้นสามเหนือห้องของพวกเขาไม่ได้แต่งงานกัน แม้เธอจะไม่สนเรื่องนั้น แต่ก็ต้องสนเรื่องการตบตีอย่างชิงชังที่เกิดขึ้นประจำ มันทำให้เธอกลัว ชายชั้นบนชื่อทอม หลังจากบาร์ปิดและพวกนั้นกลับบ้าน การทะเลาะก็เริ่มขึ้นอย่างจริงจัง เทียบกันแล้ววันอื่นๆ ในสัปดาห์เป็นแค่วันศุกร์ คีกรักรวันศุกร์ แจ๊คเรียกอย่างนั้น แต่มันไม่ตลกเลย ฝ่ายหญิงที่ชื่อเอเลนจะจบลงที่น้ำตานองและพร่ำซ้ำๆ ว่า “อย่างนะทอม ได้โปรดเถอะ อย่างนะ” แล้วเขาก็จะตะโกนใส่เธอ ครั้งหนึ่งถึงกับทำให้แดนนี่ตื่น ทั้งๆ ที่แดนนี่นอนหลับเป็นตายเสมอ เช้าวันรุ่งขึ้น แจ๊คดักเจอทอมตอนออกจากบ้าน และคุยกับเขาบนทางเท้าอยู่นาน ทอมเริ่มเอะอะโวยวาย แจ๊คพูดอะไรกับเขาอีกแต่เขาจนเวนดี้ไม่ได้ยิน ทอมได้แต่สั่นหัวอย่างไม่พอใจและเดินหนีไป นั่นก็อาทิตย์หนึ่งมาแล้ว อะไรๆ ดีขึ้นอยู่สามสี่วัน แต่หลังจากวันสุดสัปดาห์ ทุกอย่าง

ก็ค่อยๆ กลับเป็นปกติ เอ้อ หมายถึงไม่ปกติ นั่นไม่ใช่เรื่องดีสำหรับเด็กเลย
 ความโศกเศร้าท่วมทับขึ้นมามากครั้ง แต่ตอนนี้เธอมาถึงทางเท้าแล้ว จึง
 พยายามระงับมันลง เธอรวบรวมโครงร่าง นั่งลงบนทางเท้าข้างเขา พูดว่า “ว่าไง
 ด็อก”

เขายิ้มให้เธอ แต่ก็ไม่ยิ้มตามหน้าที่ “หวัดดีฮะแม่”

เครื่องร่อนวางอยู่ระหว่างเท้าที่สวมรองเท้าผ้าใบ เธอเห็นว่าปีกข้างหนึ่ง
 เริ่มมีรอยแตก

“อยากให้แม่ดูไหมจะคนดี เพื่อจะทำอะไรได้บ้าง”

แดนนี่กลับไปจ้องหัวถนนต่อ “ไม่ต้องครับ เดี่ยวพ่อซ่อมให้”

“พ่อยังไม่กลับจนกว่าจะตอนมือเย็นนะด็อก ทางขึ้นไปบนเขาต้องขับรถ
 โกลมาก”

“แม่ว่ารถเต่าจะเสียไหมครับ”

“ไม่ล่ะ ไม่เสียหรอก” แต่เขาก็หาเรื่องใหม่ให้เธอกังวลเสียแล้ว *ขอบใจนะ
 แดนนี่ กำลังอยากได้เลย*

“พ่อบอกว่ามันอาจเสีย” แดนนี่พูดเรียบๆ แทบจะเป็นเบื่อน่าย “พ่อว่า
 ปัมเชื้อเพลิงและเป็นชิ้นหมดแล้ว”

“อย่าพูดคำนั้น แดนนี่”

“ปัมเชื้อเพลิงหรือครับ” เขากามอย่างแปลกใจจริงๆ

เธอถอนใจ “ไม่ใช่ล่ะ ‘และเป็นชิ้น’นะ อย่าพูด”

“ทำไมครับ”

“มันหายาปโลน”

“หายาปโลนเป็นไงครับแม่”

“ก็อย่างเวลาที่ลูกแคะจมูกที่โต๊ะกินข้าวหรือฉีดยาโดยไม่ปิดประตูดังนั้นนะ หรือ
 พูดอะไรอย่าง ‘และเป็นชิ้น’ ชิ้นเป็นคำหายาปโลน คนดีๆ เขาไม่พูดกัน”

“พ่อพูดครับ ตอนพ่อดูเครื่องรถเต่า พ่อบอกว่า ‘พระเจ้า ปัมเชื้อเพลิงนี้
 และเป็นชิ้นหมดแล้ว’ แปลว่าพ่อไม่ดีหรือครับ”

นี่เธอทำให้ตัวเองเจออะไรแบบนี้ได้ยังไงกัน วินนิเฟรด เธอฝึกมาหรือไง

“พ่อดีล่ะ แต่พ่อเป็นผู้ใหญ่แล้ว และพ่อก็ระวังตัวมาก ไม่พูดอะไรอย่างนั้น
 ต่อหน้าคนที่ไม่เข้าใจ”

“หมายถึงอย่างลุงอัลหรือครับ”

“ใช่แล้วล่ะ”

“แล้วผมพูดได้ไหมตอนโตขึ้น”

“คิดว่าลูกคงพูดแหละ ไม่ว่าแม่จะชอบหรือเปล่านั้น”

“อายุเท่าไรครับ”

“ยี่สิบเป็นไงจะดีอก”

“นั่นต้องรออีกนานเลยนะ”

“ก็คงงั้นแหละ แต่ลูกจะพยายามใหม่”

“ก้อถ่าย”

เขาหันกลับไปจ้องหัวถนนต่อ เขาเกร็งขึ้นนิดหนึ่ง เหมือนจะลุกขึ้น แต่รถเท่าที่แล่นมาใหม่กว่ามาก และสีแดงสดกว่ามาก เขาจึงผ่อนคลาญลงอีกครั้ง เธอสงสัยว่าการย้ายมาโคโรลาโดเป็นเรื่องลำบากสำหรับแดนนี่ขนาดไหน เขาไม่ยอมพูดเรื่องนี้เลย แต่เธอไม่สบายใจมากที่เห็นเขาอยู่กับตัวเองมากเหลือเกิน ตอนอยู่เวอร์มอนต์ เพื่อนอาจารย์ของแจ๊คสามคนมีลูกรุ่นราวคราวเดียวกับแดนนี่ และยังมีโรงเรียนอนุบาลด้วย แต่แถวนี้ไม่มีใครให้เขาเล่นด้วย คนที่พักในอพาร์ทเมนต์ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาที่เรียนมหาวิทยาลัยแห่งโคโรลาโด และในจำนวนคู่แต่งงานไม่กี่คู่ที่อยู่บนถนนออราปาโฮแห่งนี้ ก็มีน้อยมากที่มีลูก เธอสังเกตเห็นนักเรียนไฮสกูลหรือจูเนียร์ไฮส์ลึกลับกว่าคน กับทหารอีกสาม คนนั้นเอง

“แม่ครับ ทำไมพ่อตกงานล่ะ”

เธอสะดุ้งตื่นจากฝันกลางวัน และรีบร้อนนึกหาคำตอบ เธอกับแจ๊คเคยถกกันหาวิธีรับมือคำถามแบบนี้จากแดนนี่มาแล้ว วิธีที่มีตั้งแต่หลบเลี่ยงไปจนถึงความจริงล้วนๆ ไม่เคลือบน้ำตาล แต่แดนนี่กลับไม่เคยถาม จนกระทั่งตอนนั้น ตอนที่เธอรู้สึกหดหูและพร้อมรับมือน้อยที่สุด แต่ในขณะที่เขาจ้องมองเธอ เขาก็อาจเห็นความสับสนบนใบหน้าและเริ่มเข้าใจอะไรๆ เองไปแล้ว เธอคิดว่าในสายตาเด็ก ๆ แรงจูงใจและการกระทำของผู้ใหญ่คงจะดูใหญ่ทะมึนชั่วช้าพอ ๆ กับสัตว์ร้ายที่เห็นอยู่ในเงามืดของป่าทึบ พวกเขาคงถูกกระชากไปมาเหมือนหุ่นชั๊ก โดยรับรู้สาเหตุเพียงแค่ว่า ความคิดนั้นทำให้เธอหวุดหวิดจะร้องไห้อีกครั้งอย่างน่าใจหาย และในตอนพยายามกลืนน้ำตา เธอก็ชะงักออกไป หยิบเครื่องร้อนฟิการ์ขึ้นมาพลิกไปมาในมือ

“ตอนนั้นพ่อของลูกเป็นโค้ชทีมโตะวาทินะแดนนี่ จำได้ไหม”

“ได้สิครับ” เขาว่า “เตียงกันแอสนุก ใช่ไหม”

“ใช่จ๊ะ” เธอพลิกเครื่องร้อนไปมา มองดูชื่อยี่ห้อ (สปีโดโกลด์) กับสติ๊กเกอร์รูปดาวสีน้ำเงินที่ปีก และพบว่าตัวเองกำลังเล่าความจริงตรงๆ ให้ลูกฟัง

“มีเด็กคนหนึ่งชื่อจอร์จ แชนฟีลด์ ที่พ่อตัดออกจากทีม นั่นหมายความว่า เขาไม่เก่งเท่าคนอื่น ๆ จอร์จบอกว่าพ่อของลูกตัดเขาออกเพราะไม่ชอบเขา ไม่ใช่

เพราะเขาไม่เก่งพอ แล้วจอร์จก็ทำเรื่องไม่ดี แม้ว่าเรื่องนั้นลูกรู้แล้วมั้ง”

“เขาคือคนที่เจาะรูยางรถเต่าเราหรือเปล่าครับ”

“ใช่แล้วจะ เป็นตอนหลังโรงเรียนเลิก แล้วพ่อก็จับได้ตอนเขาทำ” ตอนนั้นเธอลังเลขึ้นมาอีก แต่ไม่มีทางหลบเลี่ยงแล้ว เหลืออยู่ก็แค่บอกความจริงหรือโกหก

“พ่อของลูก...บางทีเขาก็ทำเรื่องที่ต้องเสียใจในภายหลัง บางทีเขาก็ไม่ได้คิดอะไรอย่างที่ควรระมัดระวัง มันไม่ได้เกิดขึ้นบ่อยๆ แต่บางครั้งก็เกิด”

“พ่อทำร้ายจอร์จ แอทฟิลด์ เหมือนตอนที่ผมทำกระดาดพ่อเปี้ยกหมดหรือครับ”

บางที...

(แดนนี่ที่แขนเข้าเฟือก)

...เขาก็ทำเรื่องที่ต้องเสียใจในภายหลัง

เวนดี้ก็กะพริบตาถี่ๆ ไล่น้ำตากลับเข้าไปให้หมด

“คล้ายๆอย่างนั้นจะ ลูกรัก พ่อตีจอร์จให้เขาหยุดเจาะยาง แล้วหัวจอร์จก็ชน แล้วพวกคนที่ดูแลโรงเรียนก็บอกว่าจอร์จไปที่นั่นไม่ได้อีก และพ่อของลูกสอนที่นั่นไม่ได้อีก” เธอหยุด นึกคำพูดไม่ออก และรวบรวมคำถามมากมายอย่างหวาดกลัว

“อ้อ” แดนนี่พูด หันกลับไปมองหัวถนนใหม่ ดูเหมือนเรื่องนี้จะจบแล้ว ถ้าเพียงแต่มันจะจบงายขนาดนั้นสำหรับเธอ...

เธอลุกขึ้น “แม่จะขึ้นข้างบนไปตีมันซะ ด็อก อยากได้คุกกี้กับนมไหม”

“ผมว่าผมจะนั่งคอยพ่อ”

“แม้ว่าพ่อไม่มากกลับบ้านก่อนห้าโมงน่านักหรอกจ้ะ”

“พ่ออาจจะเร็วก็ได้ครับ”

“ก็อาจจะ” เธอเห็นด้วย “อาจจะเร็วก็ได้”

เธอเดินไปได้ครึ่งทางแล้วตอนเขาเรียก “แม่ครับ”

“อะไรจะแดนนี่”

“แม่อยากไปอยู่ที่โรงแรมนั้นตอนหน้าหนาวไหมครับ”

เอละลี จะให้คำตอบไหนจากทั้งหมดห้าพันคำตอบล่ะ เธอแบบที่เธอรู้สึกเมื่อวานนี้ หรือเมื่อคืนนี้ หรือเมื่อเช้านี้ ทุกคำตอบต่างกันหมด ไล่ตั้งแต่เนตตี้ซิมพูเรื่อยไปจนถึงดาสนิท

เธอพูดว่า “ถ้าพ่อของลูกอยากจะไป แม่ก็อยากจ้ะ” เธอนิ่งไป “แล้วลูกล่ะ”

“คงนั่งมั้งครับ” เขาพูดออกมาในที่สุด “แถวนี่ไม่ค่อยมีใครให้เล่นด้วย”

“ลูกคิดถึงเพื่อนหรือจ๊ะ”

“บางทีก็คิดถึงสกอตต์กับแอนดี้ครับ แค่นั้นแหละ”

เธอเดินกลับไปจูบเขา ขยี้ผมสีอ่อนที่เริ่มแข็งขึ้นกว่าตอนเป็นทารก เขาช่างเป็นเด็กชายตัวน้อยๆ ที่เคร่งขรึม บางครั้งเธอก็นึกสงสัยว่าเขาจะอยู่รอดได้ยังไงในเมื่อมีเธอกับแจ็คเป็นพ่อแม่ ความหวังที่เคยเริ่มไว้สูงเหลือเพียงตีโกพาร์ทเมนต์ ไม่น่าอยู่ในเมืองที่พวกเขาไม่รู้จักนี้แล้ว ภาพแดนนี้ใส่เสื้อผูกชุดขึ้นมาอีกครั้ง คงมีใครในแผนกจัดสรรสถานที่เกิดบนสวรรค์ทำผิดพลาด เป็นการพลาดที่บางครั้งเธอก็กลัวว่าจะไม่มีทางแก้ไข และมีแต่คนนอกที่ไร้ความผิดที่สุดเท่านั้นที่ซัดใช้ได้

“อย่าลงไปไหนหนนะดีอก” เธอพูดแล้วกอดเขาแน่น

“ครับแม่”

เธอขึ้นข้างบนและเข้าไปในครัว ตั้งกาน้ำชาและเอาคูกี้โอรีโอสองสามชิ้นใส่จานให้แดนนี่ เพื่อเขาจะตัดสินใจขึ้นมาข้างบนตอนเธอีบ เธอนั่งลงที่โต๊ะ มีแก้วดินเผาใบใหญ่ประจำตัววางตรงหน้า เธอมองออกนอกหน้าต่างไปดูลูกที่ยังนั่งอยู่ริมถนนในทางเกยยีนและเสื้อวอร์มโรงเรียนเตรียมสโตนลีเซียวเข้มตัวหลวมโคร่ง เครื่องร่อนวางอยู่ข้างๆ แล้วน้ำตาที่ทำท่าจะไหลมาตลอดทั้งวันก็เอ่อประดังขึ้นมา เธอก็มองดูไอหมอกๆ ที่ม้วนระเหยจากถ้วยชาและร้องไห้ ด้วยความโศกเศร้าสูญเสียในอดีตและความหวาดกลัวอนาคต

๓

วัดสัน

คุณลุงแก๋โทสะ อัลล์แมนว่าอย่างนั้น

“เออละ นี่เตาเผาของนาย” วัดสันพูด แล้วเปิดไฟในห้องมืด ๆ อับ ๆ นั้น เขาเป็นชายร่างบึกบึน ผมฟูฟ่องเหมือนข้าวโพดคั่ว ใส่เสื้อเชิ้ตขาว กางเกงขีโน้ สีเขียวเข้ม เขาเปิดตะแกรงสีเหลี่ยมจัตุรัสเล็กๆ ตรงกลางเตาเผา แล้วจ้องมองเข้าไปพร้อมกับแจ๊ค “นี่คือไฟนาร์รอง” เปลวไฟสีฟ้าอมขาวนิ่ง ๆ ส่งพลังทำลายล้างตรงขึ้นไปด้านบนตลอดเวลา แต่คำสำคัญที่แจ๊คคิดคือ ทำลายล้าง ไม่ใช่ ตรงถ้าเกยยื่นมือเข้าไปในนั้นก็จะเป็นบาร์บีคิวในสามวินาที

ลูแก๋โทสะ

(แดนนี่ เป็นอะไรหรือเปล่า)

เตาเผาขนาดใหญ่เต็มห้อง ถือว่าใหญ่และเก่าที่สุดที่แจ๊คเคยเห็น

“ไฟนาร์รองมีตัวควบคุม” วัดสันบอกเขา “มีเซ็นเซอร์เล็กๆ ไว้วัดความร้อน ถ้าความร้อนต่ำกว่าจุดที่กำหนด กริ่งในห้องพักนายจะดัง หม้อน้ำอยู่หลังกำแพงนี้ เต็มฉันพาอ้อมไปดู” เขาปิดตะแกรงโครมและนำแจ๊คเดินอ้อมหลังเตาเผาเหล็กใหญ่ยักษ์ไปยังประตูอีกบาน เนื้อเหล็กแผ่ความร้อนกรุ่น ๆ ออกมา เพราะอะไรไม่รู้ แจ๊คนึกถึงแมวยักษ์ที่กำลังหลับ วัดสันเขย่ากุญแจและผิวกาย

ลูแก๋...

(พอเขากลับเข้าไปในห้องทำงาน และเห็นแดนนี่ยืนอยู่ตรงนั้น ยิ้มแฉ่ง ใส่เคางเกงขั้วฉี่ หมอกโทสะสีแดงฉานก็ค่อย ๆ บดบังเหตุผลของแจ๊คอย่างเชื่องช้า มันคงช้าสำหรับเขาเท่านั้น เฉพาะในหัวเขา แต่ทุกอย่างต้องเกิดขึ้นในเวลาไม่ถึงนาที มันเพียงแต่เหมือนจะช้าอย่างที่ความฝันบางแบบเหมือนจะช้า หมายถึงฝันร้าย ประตูทุกบานลั่นซึกทุกอันในห้องทำงานเขาดูเหมือนถูกรื้อคั่นในช่วงที่เขาไม่อยู่ ทั้งตู้ ลั่นซึก ชั้นหนังสือบานเลื่อน ลั่นซึกโต๊ะทุกอันถูกดึงออก

จนสุด ต้นฉบับของเขา บทละครสามองก์ที่เขาค่อยๆ พัฒนาขึ้นจากนิยายขนาดสั้นที่เขียนไว้เมื่อเจ็ดปีก่อนตอนเรียนปริญญาตรี กระจัดกระจายเต็มพื้น เขากำลังดื่มเบียร์และแก๊วของก์ที่สอง ตอนที่เวนต์บอกว่ามีโทรศัพท์ถึงเขา แล้วแดนนี่ก็เทเบียร์ทิ้งกระป๋องรดหน้ากระดาดฯ อาจเพื่อดูมันเป็นพองฟู *เป็นพองฟู เป็นพองฟู* ถ้อยคำนั้นดังเข้าไปในสมองเขาเหมือนทำนองผิดเพี้ยนจากเปียโนที่ไม่ได้จูน เชื่อมต่อโทสะของเขาให้ครบวงจร เขาก้าวอย่างมุ่งมั่นไปหาลูกชายอายุสามขวบที่กำลังเงยหน้ามองเขาด้วยรอยยิ้มพออกพอใจ ยินดีที่ทำงานในห้องทำงานของพ่อสำเร็จเรียบร้อยไปหมดๆ แดนนี่เริ่มพูดอะไรสักอย่าง ตอนนั้นเองที่เขาคว้ามือลูกชายบิด เพื่อให้ปล่อย่างลบพิมพ์ติดกับดินสอกดที่กำไว้ แดนนี่ร้องออกมาติดหนึ่ง...ไม่สิ...ไม่ใช่...พูดจริงๆ คือ...เขากิริร้องโหยหวน ยกเหลือเกินที่จะจำได้ในหมอกแห่งโทสะนั้น เหมือนเสียงพิกลเสียงเดียวของทำนองเพลงเพี้ยนๆ เวนต์ถามมาจากตรงไหนสักแห่งว่าเกิดอะไรขึ้น เสียงเธอดังแว่วๆ ถูกกีดกันด้วยหมอกในหัว นี่เป็นเรื่องของเขาสองคน เขาเหวี่ยงตัวแดนนี่กลับมาตีนิ้วใหญ่ๆ ของคนโตจิกลงในเนื้อบางๆ ที่แขนเด็กชาย การอบจนแน่น เสียงกร๊อบของกระดูกหักนั้นไม่ได้ดังเลย ไม่ได้ดังแต่ดัง **ดั่งลั่น** แต่ไม่ได้ดังเลย มีเสียงแค่พ้อเฉือนผ่านหมอกสีแดงเหมือนลูกธนูเท่านั้น แต่แทนที่จะปล่อยให้แสงอาทิตย์เข้ามา เสียงนั้นกลับปล่อยเมฆดำแห่งความละอายและเสียใจ ความหวาดสยอง จิตวิญญาณที่ตื่นพราดอย่างทรมานเข้ามา ด้านหนึ่งคือเสียงแจ่มแจ้งชัดเจนในอดีต ส่วนอีกด้านคืออนาคตทั้งหมด เสียงเหมือนใส่ดินสอกด หรือกิ่งไม้พินเล็กๆ หักตอนกดลงกับเข่า อีกฟากหนึ่งคือห้วงเวลาแห่งความเงิบงัน อาจเพื่อเคารพต่ออนาคตที่กำลังเริ่มขึ้น ต่อชีวิตที่เหลือทั้งหมดของเขา เมื่อเห็นใบหน้าแดนนี่ซีดเผือดลงจนเหมือนผ้าขาว ได้เห็นดวงตาเขาที่โตอยู่แล้ว ยังเบิกกว้างขึ้นอีก และไร้แวว แจ็คก็แน่ใจว่าเด็กชายกำลังจะเป็นลมลงกลางแอ่งเบียร์และเอกสารนั้น เสียงของเขาเอง ที่อ่อนแรงและมินเมา อ้อแอ้ พยายามจะเรียกทุกอย่างคืน จะหาทางอ้อมเสียงกระดูกหักที่ไม่ได้ดังเกินไปเข้าไปสู่อดีต ยังมีสภาวะปกติในบ้านนี้ไหม และพูดว่า *แดนนี่ ลูกเป็นอะไรหรือเปล่า* เสียงกริร้องตอบของแดนนี่ และเสียงสุดท้ายใจอย่างตื่นตระหนกของเวนต์เมื่อเธอเดินอ้อมตัวทั้งสองมา และเห็นแขนของแดนนี่ทำมุมประหลาดตรงข้อศอก ในโลกของครอบครัวปกติ ไม่มีแขนข้างไหนควรห้อยอยู่ในสภาพนั้น เสียงกริร้องของเธอเมื่อถลาเข้ากอดเขา และเสียงพรั้มไม่เป็นภาษา *ไอ้พระเจ้า แดนนี่ ไอ้คุณพระคุณเจ้า ไอ้พระเจ้า แขนงน้อยๆ ของลูก และแจ็คยืนอยู่ตรงนั้น ตะลึงงันและโง่เขลา พยายามเข้าใจว่าเรื่องอย่างนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร เขายืนอยู่ตรงนั้น*

ตาสบตาภรรยา และเห็นว่าเวนต์เกลียดเขา เขาไม่ได้นึกเลยว่าความเกลียดนั้น อาจแปรเป็นการกระทำได้อย่างไรบ้าง ต้องภายหลังเท่านั้นเขาจึงตระหนักว่าเธอ อาจทิ้งเขาไปในคืนนั้นเลยก็ได้ ไปอยู่โมเต็ล ติดต่อนายหย่าในตอนเช้า หรือ เรียกตำรวจ เขาเห็นเพียงว่าภรรยาเกลียดเขา นั่นทำให้เขารู้สึกขวนเซ โดดเดี่ยว รู้สึกเลวร้าย แบบนี้เองความรู้สึกของความตายที่ใกล้เข้ามา แล้วเธอก็วิ่งไปที่ โทรศัพท หมุนหมายเลขโรงพยาบาลโดยมีลูกชายที่กรีดร้องอยู่ในอ้อมแขน ข้างหนึ่ง แจ็คไม่ได้ตามเธอไป เขาได้แต่ยืนอยู่กลางซอกห้องทำงานตัวเอง ดมกลิ่นเบียร์และคิดว่า...)

คุณลูกแก่โทสะ

เขาเอามือถูริมฝีปากแรงๆ แล้วตามวัตสันเข้าไปในห้องหม้อน้ำ ในนั้นขึ้น แต่มีอะไรมากกว่าความชื้นที่ทำให้ห้องเป็นเมือกน่ารังเกียจผุดขึ้นมาที่หน้าผาก ท้อง และขาของเขา นั่นคือการนึกถึงเรื่องนั้น มันคือสิ่งเดียวที่ทำให้คืนหนึ่ง เมื่อสองปีก่อนดูเหมือนเมื่อสองชั่วโมงก่อน ไม่มีระยะห่างเลย มันพาความละอวย และซึ่งซึ้งรังเกียจกลับมา ความรู้สึกของตัวเองไร้ค่า และความรู้สึกนั้นก็ทำเขา อยากดื่มทุกครั้ง และการอยากดื่มก็ย้งนำความลึนหัวที่มีดมนยิ่งกว่ากลับมา เขจะมีทาง มีสักชั่วโมงไหม ไม่ต้องสักอาทิตย์หรือสักวันหรอก ขอแค่ชั่วโมง เดียวเวลาตื่น ที่อาการเสียนเหล้าจะไม่จู่โจมโดยไม่รู้ตัวแบบนี้

“หม้อน้ำ” วัตสันประกาศ เขาหยิบผ้าโพกผมสีแดงน้ำเงินจากกระเป๋าหลัง มาสั่งน้ำมูกดังลั่น แล้วยัดกลับเข้าไปหลังมองดูเวบหนึ่งว่ามีอะไรน่าสนใจหรือเปล่า หม้อน้ำตั้งอยู่บนแท่นซีเมนต์สี่เหลี่ยม เป็นแท่งกิโลทะทรงกระบอกยาว หุ้ม ทองแดงและมีรอยปะมากมาย มันตั้งอยู่ใต้กลุ่มท่อมากมายลับสนที่คดเคี้ยว ขึ้นไปหาเพดานสูงของห้องใต้ดินที่ประดับด้วยหยากไย่ ทางขวาของแจ็คมีท่อน้ำ ความร้อนขนาดใหญ่สองท่อทะลุกำแพงออกมาจากเตาเผาในห้องติดกัน

“เก๋จ้วตความดันอยู่ตรงนี้” วัตสันเคาะให้ดู “หน่วยเป็นปอนด์ต่อตารางนิ้ว พีเอสไอนะ เดกว่านายคงรู้อยู่แล้ว ตอนนั้นฉันตั้งไว้ร้อยหนึ่ง ในห้องจะเย็นนิดหน่อย ตอนกลางคืน มีแขกบนเหมือนกัน แม่งเอ๊ย แค่อุ่นมานอนนี่ตอนกันยา ก็บ้า อยู่แล้ว แล้วเจ้านี่ก็เก๋ามาก มีรอยปะมากกว่าชุดเอี้ยมบริจาซอะอีก” ผ้าโพกหัว ออกมาอีก สั่งน้ำมูก ดู เก็บเข้าไป

“ฉันแม่งเป็นหวัดแล้ววะ” วัตสันพูดเหมือนชวนคุย “เป็นหวัดมันทุกกันยาๆ เลย ฉันต้องจัดการกับอีแกนี่ข้างล่างนี้ แล้วก็ออกไปตัดหญ้าหรือคราดสนามไร่ัก โดนความเย็นก็จะเป็นหวัด แม่แกฉันว่าไว้อย่างนั้น พระเจ้าอวยพรแก่เถอะ ตาย ไปหกปีแล้ว เป็นมะเร็งตาย พอเป็นมะเร็ง มันก็มีแต่ต้องทำพิธีกรรมเท่านั้น

แหละ

“นายจะอยากให้ตั้งความดันไว้ไม่เกินห้าสิบ หรืออาจจะหกสิบ มิสเตอร์ อัลล์แมนนะ เขาบอกว่าให้ส่งความร้อนไปปีกตะวันตกวันหนึ่ง วันต่อมาปีกกลาง อีกวันหลังจากนั้นปีกตะวันออก บ้าหรือโงะ ฉันโคตรเกลียดไอ้เหี้ยนั่นเลย พุดๆ อยู่ได้ทั้งปีทั้งชาติ ก็เหมือนไอ้พวกหมาตัวเล็กๆ ที่กัดข้อเท้าเราแล้ววิ่งไปชี้ที่ตัวพรมนั่นแหละ ถ้าสมองเป็นดินปืนมันคงสั่งน้ำมันไม่เป็นด้วยซ้ำ เสียตายนะ ที่เราเห็นตอนไม่มีปืน

“ดูนี่นะ นายเปิดปิดท่อพวกนี้โดยดึงห่วงนี้ ฉันติดเครื่องหมายไว้ให้หมด ละ ป้ายนำเงินไปที่ห้องปีกตะวันออกทั้งหมด ป้ายแดงไปตรงกลาง สีเหลืองก็ปีกตะวันตก เวลานั้นให้ความร้อนปีกตะวันตก อย่าลืมนะว่าด้านนั้นของโรงแรมเจออากาศหนาวแบบจ้งๆ ที่สุด เวลาพายุมา ท้องทางนั้นจะหนาวเหมือนผู้หญิงเย็นชาที่เอาจิมไปแช่น้ำแข็งเลยละ นายจะตั้งความดันไปถึงแปดสิบในวันอุ่นปีกตะวันตกก็ได้ คือถ้าเป็นฉัน ฉันก็จะทำแหละ”

“แล้วเทอร์โมสแตทข้างบน...” แจ็คเริ่ม

วัตสันสั่นหัวอย่างแรง ทำผมฟูกระดองขึ้นลง “ไม่ได้ต่อไว้หรอก มีไว้ไว้แค่นั้นแหละ พวกคนจากแคลิฟอร์เนียเนี่ยะ จะนึกว่าอะไรๆ ผิดปกติทั้งนั้น ถ้าไม่ร้อนจนปลุกดันปาล์มในห้องนอนตัวเองได้ ความร้อนทั้งหมดก็มาจากข้างล่างนี่แหละ แต่ต้องระวังความดันไว้ เห็นมันโตไหม”

เขาเคาะหน้าบดใหญ่ ซึ่งโตจากร้อยปอนด์ต่อตารางนิ้วไปเป็นร้อยสองตอนวัตสันรำพัน แจ็ครู้สึกหนาวเยือกที่หลังขึ้นมาทันที คิดในใจว่า *ผีเพิ่งเดินผ่านข้างหลัง* แล้ววัตสันก็หมุนวงล้อปรับความดัน ลดระดับหม้อน้ำลง มีเสียงฟู่ดังลั่นแล้วเข็มก็ลดกลับลงมาที่เก้าสิบเอ็ด วัตสันหมุนวาล์วปิด และเสียงฟู่ก็เบาลงซ้ำๆ

“มันโต” วัตสันว่า “ลองไปบอกไอ้อ้วนเตี้ยชั้นต่ำอัลล์แมนสิ มันก็จะลากสมุดบัญชีออกมา ใช้เวลาอธิบายสามชั่วโมงว่าทำไมถึงไม่มีปัญญาซื้อใหม่จนกว่าจะปี ๑๙๘๒ บอกไว้เลยว่าที่นี่ต้องระเบิดบูมสักวันแน่ ก็ได้แต่หวังว่าไอ้อ้วนนั่นจะโดนระเบิดอยู่ที่นี่ด้วย พระเจ้า ฉันอยากให้ตัวเองใจอารีได้อย่างแท้จริงๆ เห็นความดีในตัวของทุกคน ส่วนฉันนี่ร้ายยังกับงูเป็นงูสวัด ให้ตายสิ คนเราผีในธรรมชาติตัวเองไม่ได้จริงๆ

“ทีนี้นายต้องไม่ลืมลงมาวันละสองครั้ง กับตอนกลางคืนครั้งหนึ่งก่อนเข้านอน นายต้องมาเช็กความดัน ถ้าลืมนะ มันก็จะโตขึ้นไปเรื่อยๆ จนนายกับครอบครัวตื่นขึ้นมาบนพระจันทร์โน้นเลยนะ แค่อปรับมันลงนิดหน่อยก็สบายแล้ว”

“มันขึ้นสูงสุดได้แค่นี้”

“อ้อ เคยบอกไว้ว่าสองร้อยห้าสิบนะ แต่เดี๋ยวนี้คงระเบิดไปก่อนนั้นนานแล้ว ผมไม่มีทางยอมลงมายืนข้างๆนี้ตอนหน้าปัดขึ้นไปถึงร้อยแปดสิบนะ”

“ไม่มีระบบปิดตัวอัตโนมัติหรือ”

“ไม่มีหรอก มันสร้างมาก่อนบังคับให้มีอะไรอย่างนั้น สมัยนี้รัฐบาลกลางเข้ามายุ่งทุกอย่างแล้วใช้มะ เอฟบีไอแอบเปิดจดหมาย ซีไอเอแมงก็ดักฟังโทรศัพท์... แล้วดูที่นิกสันเจอสิ น่านาถใหม่ละ

“แต่ถ้านายลงมาที่นี่เพื่อเช็คความดันเป็นประจำก็ไม่มีไรหรอก แล้วอย่าลืมสลับท่ออย่างที่เขายากได้ด้วย ไม่มีห้องไหนเกินสี่สิบห้าฟาเรนไฮต์หรอก ถ้าหน้าหนาวไม่ได้อุ่นเป็นพิเศษจริงๆ ส่วนห้องนายเองจะให้อุ่นแค่ไหนก็ได้ตามใจชอบ”

“แล้วท่อประปาล่ะ”

“โอเค กำลังจะถึงเรื่องนั้น อยู่เลยประตูโค้งตรงโน้นเข้าไป”

พวกเขาเดินเข้าไปในห้องสี่เหลี่ยมผืนผ้ายาว ที่เหมือนจะยืดยาวเป็นไมล์ๆ วัตสันดึงสาย แล้วหลอดไฟเจ็ดสิบห้าวัตต์หลอดเดียวก็สาดแสงเรืองแฉ่งๆ เอียนๆ ใสบริเวณที่พวกเขาอยู่นอยู่ ที่อยู่ตรงหน้าคือกั้นปล่องลิฟต์ สายเคเบิลมีจาระบีจับหนาเคลือบลงสู่รอกเส้นผ่านศูนย์กลางยี่สิบฟุตและมอเตอร์ยักษ์ มีจาระบีอัดแน่น มีหนังสือพิมพ์อยู่ทั่ว ทั้งเป็นมัด เป็นตั้ง และเป็นกล่อง กล่องอื่นๆ มีป้ายว่า *บันทึก* หรือ *ใบเรียกเก็บเงิน* หรือ *ใบเสร็จ เก็บไว้!* กลิ่นเก่าเหมือนขึ้นรา บางกล่องก็แตกแล้ว กระดาษบางๆ สีเหลืองที่อาจอายุถึงยี่สิบปีไหลออกมา กองบนพื้น แจ็คมองไปรอบๆ อย่างที่ ประวัติศาสตร์ทั้งหมดของโอเวอร์ลูคอาจอยู่ที่นี้ ผังอยู่ในกล่องเน่าๆ พวกนี้

“ลิฟต์นั้นซ่อมมากที่ยังใช้ได้อยู่ได้” วัตสันว่า ชีหัวแม่มือไปทางนั้น “ฉันรู้ว่าอัลล์แมนเลี้ยงอาหารหรรูๆ ผู้ตรวจจลิฟต์ประจำรัฐ เพื่อไม่ให้ต้องมีการลงมือซ่อมไ้บัดชบนั้น

“อ้าว ตรงนี้เป็นศูนย์กลางระบบประปา” ตรงหน้าพวกเขาคือท่อขนาดใหญ่ห้าท่อ แต่ละท่อม้วนหนุ่มและรัดไว้ด้วยแถบเหล็กกล้า ทอดยาวหายลับไปในความมืด

วัตสันขึ้นไปชั้นซอร์โหยาออกไปข้างปล่องท่อ มีเศษผ้าเปียอนจาระบีอยู่จำนวนหนึ่ง กับเพิ่มเอกสารแบบห่วย “แล้วนี่ก็เป็นผังท่อทั้งหมด” เขาพูด “ฉันว่าคุณคงไม่มีปัญหาเรื่องรั่วหรอก ไม่เคยเป็น แต่บางที่ท่อก็แข็ง ทางเดียวที่จะป้องกันได้คือเปิดก๊อกไว้นิดหน่อยตอนกลางคืน แต่ในที่เหี้ยๆ นี้มันมีสี่ร้อยกว่าก๊อก อีกะเหยอ้วนข้างบนนั้นคงร้องลั่นไปถึงเดนเวอร์เลยตอนเห็นบิลค่าน้ำ ไซ้ใหม่ละ”

“ก็คงเป็นการประเมินที่เที่ยงตรงดี”

วัตสันมองเขาอย่างนับถือ “ແหม นายนี้เรียนมหาวิทยาลัยมาจริง ๆ ใช่มั้ย พวกเราเหมือนหนังสือเลย ฉันนับถือคนพวกนี้นะ ถ้าไม่กลายเป็นพวกกะเทยไปซะก่อน เป็นกันเยอะนะ รู้ไหมล่ะว่าใครก่อเรื่องจลาจลในมหาวิทยาลัยเมื่อไม่กี่ปีก่อน ก็ไอ้พวกกรักร่วมเพศไง มันอัดอั้นก็เลยอยากปลดปล่อย ที่เรียกว่าเปิดตัวไง แหมงเอ๊ย โลกมันเป็นท่าอะไรไปหมดแล้วเนี่ย

“ทีนี้ ถ้าจะแข็ง มันก็มักจะแข็งในปล่องนี่เลย ก็มันไม่มีความร้อนไง ถ้ามันแข็ง ก็แข็ง” เขาล้วงเข้าไปในลังสัมแตกๆ หยิบหัวฟันไฟแบบใช้แก๊สอันเล็ก ๆ ออกมา

“แค่แกะฉนวนหุ้มออกเมื่อเจอจุดที่เป็นน้ำแข็ง แล้วก็ฟันไฟใส่ เข้าใจไหม”

“เข้าใจ แต่ถ้าท่อมันแข็งตรงส่วนนอกปล่องนี่ละ”

“ไม่ห rokok ถ้านายทำงานได้ถูก ให้ความร้อนทั่วถึง ยังไงนายก็เข้าถึงท่ออื่นไม่ได้อยู่ดี อย่าหวังไปเลย ไม่มีปัญหาห rokok ข้างล่างนี่รกรมาก มีแต่หยากรโย ทำฉันสยงอว่ะ จริงๆนะ”

“อัลล์แมนบอกว่าคนดูแลโรงแรมหน้าหนาวคนแรกฆ่าครอบครัวแล้วฆ่าตัวตาย”

“ชาย ตาเกรดีนั่นมันนิสัยเสียจริง ๆ ฉันรู้ทันทีที่เห็นหน้า ยิ้มแฉ่งอย่างกับหมาดูดีไปอยู่ตลอด เป็นช่วงที่เพิ่งเริ่มเปิดที่นี่ แล้วไอ้ทำอ้วนอัลล์แมนแหมงต่อให้ฆาตกรต่อเนื่องก็คงยอมจำนน ถ้าหมอนั้นยอมรับค่าแรงต่ำสุด เจ้าหน้าที่รักษาป่าจากอุทยานแห่งชาติเป็นคนมาเจอ โทรศัพท์ใช้ไม่ได้ ทุกคนอยู่ตรงปิกตะวันออกบนชั้นสาม แข็งเป๊กเลย นำส่งสารเด็กผู้หญิงนั่น เพิ่งจะแปดขวบกับหกขวบเอง นำรักอย่างกับอะไรดี โอ๊ย และทะเลกันมากเลย ไอ้อัลล์แมนนั่น กำลังดูแลริสอร์ท กาวราวอะไรอยู่ที่ฟลอริดาโน่นตอนที่ปิดซีซั่น มันจับเครื่องบินขึ้นมาเดินเวอร์ แล้วเช่าเลื่อนจากไซค์เวย์นเดอร์ขึ้นมาที่นี่ เพราะถนนปิด เลื่อนนะ เชื้อใหม่ล่ะ มันวิ่งขาวิดเพื่อไม่ให้หนังสือพิมพ์ลงข่าว แต่ทำได้ดีเลยแหละ เรื่องนั้นต้องยอมรับ มีข่าวหนึ่งใน *โพสต์* ฉบับเดินเวอร์ และแน่นอนมีข่าวกรตายในหนังสือพิมพ์ กระจอกๆ ที่เอสเตสพาร์ค แต่ก็แค่นั้นแหละ เรียกว่าดีเลย ถ้าเทียบกับชื่อเสียงของโรงแรมนี้ ฉันทึกว่าจะมีนักข่าวมาขุดเรื่องทั้งหมดอีก ใส่เรื่องเกรดีลงไปหน่อยพอเป็นข้ออ้างขุดหาเรื่องอื้อฉาว”

“เรื่องอื้อฉาวอะไรหรือ”

วัตสันยกไหล่ “โรงแรมใหญ่ๆ ก็มีเรื่องอื้อฉาวทั้งนั้นแหละ” เขาว่า “ก็เหมือนที่ทุกโรงแรมใหญ่ๆ ต้องมีผีไง ทำไมนะเธอ เฮ้ย ก็มันมีคนเข้าๆ ออกๆ

ตลอดใจ บางทีก็มีคนมาตายแหงกอยู่ในห้อง หัวใจวายหรือเส้นเลือดสมองแตกอะไรเทือกนั้น โรงแรมนะเป็นพวกถือโชคกลาง ไม่มีชั้นลิบสามหรือห้องลิบสาม ไม่มีกระจกอยู่หลังประตูที่เราเดินเข้า อะไรทำนองนั้นนะ นี่ก็มีผู้หญิงตายไปคนเมื่อกรกฎาก่อน อัลล์แมนต้องจัดการเรื่องนั้น เอาศพพนันได้เลยว่าเขาทำได้ เพราะนั่นเขาถึงทำเงินได้สี่ชั้นละสองหมื่นสองพันเหรียญไง ถึงนั้นจะไม่ชอบชี้หน้าไ้ไ้เตี้ยห่วยแตกนั้นแค่นั้น ก็ต้องบอกว่าเหมาะสมแล้ว ดูเหมือนว่าใครๆก็มาอ้วกที่นี่ แล้วพวกนั้นก็จ้างคนอย่างอัลล์แมนมาเก็บกวาด ผู้หญิงคนนี้นะ อายุแม่งปาเข้าไปหกสิบได้แล้วมั้ง เท่าฉันเลยเนีย! ย่อมผมเป็นสีแดงยังกับไฟเบรกอีตัว นมยานจนถึงสะดือเพราะไม่ยอมใส่บาระเซีย เส้นเลือดใหญ่ๆปูดโปนเต็มขาอย่างกับแผนที่ถนน พอเพชรพลอยเต็มคอเต็มแขน แถมห้อยที่หูอีก แล้วแม่คุณก็เอาไอ้หนุ่มนี้มาด้วย อายุไม่เกินสิบเจ็ดไปได้หรอก ผมยาวจนถึงตูด เป้าตูดยังกับยัดหนังสือการ์ตูนไว้ มาพักที่นี่กันสักอาทิตย์ หรือสักสิบวันนี่แหละ แล้วทุกคืนก็จะเหมือนกัน ลงมาที่โคโลราโดเล่นจ๊อตอนห้าโมงถึงทุ่ม ยายบ้าวดวลิงโคโปรสลิงยังกับพุงนี้มันจะผิดกฎหมาย ส่วนไอ้หนุ่มส่งเบียร์โอลิมเปียขวดเดียว จิบช้าๆให้อยู่นานๆ แล้วหล่อนก็พูดตลกล้อเล่นอะไรต่างๆ ทุกครั้งที่พูด ไอ้หนุ่มก็ยิ้มแยกเขี้ยวเหมือนลิงป่า ยังกับหล่อนมีเชือกผูกไว้กับมุมปากมันแค่วันนั้นก็ดูออกว่าไอ้หนุ่มนั้นยิ้มลำบากขึ้นทุกที แล้วใครจะรู้ว่ามันต้องคิดถึงอะไรบ้างถึงจะใช้การได้ตอนขึ้นเตียง เอ้อ แล้วสองคนนั้นก็ลงมากินมื้อเย็นผู้ชายเดิน ส่วนผู้หญิงเซ เมาหัวที่มบ่อ แล้วมันก็จะแอบหยิกสาวเสิร์ฟและยิ้มหวานใส่ตอนหล่อนไม่ได้มอง ให้ตายสิ เราพนันกันด้วยซ้ำว่ามันจะทนได้ถึงเมื่อไหร่”

วัตสันยกไหล่

“แล้วคืนหนึ่งไอ้หนุ่มนั้นก็ลงมาตอนสี่ทุ่มได้ บอกว่า‘เมีย’มันไม่ค่อยสบาย’ ซึ่งก็หมายความว่าหล่อนวูบหลับไปอีกแล้ว เหมือนคืนอื่นๆที่อยู่ที่นี่ มันจะไปซื้อยาแก้ปวดท้องมาให้หล่อน แล้วก็ซบเปอร์เซ่คันเล็กที่นั่งมาออกไป นั่นแหละที่เราเห็นไอ้หนุ่มนั้นเป็นครั้งสุดท้าย เช้าวันรุ่งขึ้น หล่อนก็ลงมา พยายามวางท่าปกติ แต่ก็น้ำซัดลงๆตลอดวัน แล้วมีสเตอร์อัลล์แมนก็ถามหล่อน ก็แบบอ้อมๆนะ ว่าอยากให้เขาแจ้งตำรวจรัฐไหม เพื่อบางทีหมอนั้นจะไปเกิดอุบัติเหตุเล็กๆน้อยๆอะไร เธออยู่เขาพอยังกับแมวไม่ๆๆ เขาซบรถเก่ง เธอไม่ห่วงหรอก ทุกอย่างควบคุมได้ เขาจะกลับมากินมื้อเย็น บ่ายวันนั้นเธอก็เลยเข้าไปที่โคโลราโดตอนสามโมง แล้วก็ไม่ได้กินมื้อเย็นเลย เธอขึ้นไปในห้องสักสี่ทุ่มครึ่งได้ นั่นเป็นครั้งสุดท้ายที่มีคนเห็นเธอเป็นๆ”

“เกิดอะไรขึ้น”

“เจ้าหน้าที่ชั้นสูตรพลิกศพของเคาน์ตีบอกว่าเธอกินยานอนหลับเข้าไปสักสามสิบเม็ดหลังกินเหล้าเข้าไปมากมาย ผัวเธอโผล่มาวันรุ่งขึ้น เป็นทนายใหญ่อะไรสักอย่างจากนิวยอร์ก ยกนกรลึบสี่ขุมมาเสดใส่อัลล์แมน ฉันจะฟ้องโน่นยังงั้น จะฟ้องนั่นยังงี้ ฟ้องเสร็จแะจะไม่มีทางเก่งในสะอาดๆ ใส่ด้วยซ้ำ อะไรเทือกนั้น แต่อัลล์แมนมันเก่ง ไอ้ท่านนั้น อัลล์แมนทำให้เขาเจ็บไปได้ อาจจะถูกไอ้ทนายใหญ่นั้นว่าอยากเห็นเมียเขาลงหนังสือพิมพ์ทั่วนิวยอร์กหรือไง เมียทนายดังโน่นนี่ตายคาที่หลังกินยานอนหลับเกินขนาด หลังเล่นซ่อนหาใส่กรอกกับไอ้หนุ่มที่เด็กพอจะเป็นหลานมาได้นะ”

“ตำรวจรัฐจอร์เจียเห็นหลังร้านเบอร์เกอร์เปิดตลอดคืนที่ลืออสนีโน่น แล้วอัลล์แมนก็ใช้เส้นสายนิดหน่อยจนคืนรถให้ทนายนั้นได้ แล้วทั้งสองคนก็ไปรุมตาแม่อาร์เซอร์ ฮอตตัน ที่เป็นเจ้าหน้าที่ชั้นสูตรพลิกศพของเคาน์ตีให้เขาเปลี่ยนสาเหตุการตายเป็นอุบัติเหตุ หัวใจวาย ตอนนี้อาร์เซอร์ขับไครสเลอร์ ผมไม่ฉีกเขาหรอก อะไรผ่านเข้ามาก็ต้องคว้า ยิ่งเริ่มมีอายุแล้วด้วย”

ผ้าโพกหัวออกมา ลั่งน้ำมูก ดู หายไป

“แล้วไงต่อละ อีกสักอาทิตย์ต่อมา ยายแม่บ้านทำความสะอาดเงาที่ชื่อเดโบลเรส วิคเคอรี นี่ ก็กรีดชะนรกแตกตอนขึ้นไปทำห้องที่สองคนนั้นเคยอยู่ แล้วก็ลมจับไปเลย พอได้สติก็บอกว่าเห็นผู้หญิงที่ตายอยู่ในห้องน้ำ นอนเปลือยอยู่ในอ่าง หน้าบวมเป็นสีม่วงหมดเลย เธอว่า ‘แล้วยิ้มแฉ่งใส่ฉันด้วย’ อัลล์แมนเลยให้บอกล่วงหน้าสองอาทิตย์ตามกฎหมาย และให้หล่อนใส่หัวไป ฉันว่าคงมีคนสักสี่สิบห้าสิบคนตายในโรงแรมนี้มาตั้งแต่ปู่ฉันเปิดกิจการในปี ๑๙๑๐ โน่นแน่ะ”

เขามองแจ๊คอย่างเจ้าเล่ห์

“รู้ไหมว่าส่วนใหญ่ตายยังไง หัวใจวายหรือเส้นเลือดในสมองแตก ตอนกำลังเย็บกับสาวที่พกมาด้วยใจ แบบนั้นแหละที่รีสอร์ทแบบนี้มีมากนัก พวกแก่ๆ ที่อยากสนุกเป็นครั้งสุดท้าย ขึ้นมาบนเขา แล้วทำเหมือนอายุยี่สิบอีกรอบ แล้วบางทีมันก็มีเรื่องรั่วไหล แล้วไม่ใช่ทุกคนที่บริหารที่นี้จะเก่งเรื่องปิดข่าวจากหนังสือพิมพ์เท่าอัลล์แมน โอเวอร์ลูคก็เลยมีเรื่องอื้อฉาว ก็ใช่ พนันได้แล้วว่าไอ้เจ้าบิลท์มอร์รี่ในนิวยอร์กก็มีเรื่องอื้อฉาวเหมือนกัน ถ้านายเลือกถามคนถูก”

“แต่ไม่มีผีนะ”

“ทอร์เรนซ์ ฉันทำงานที่นี่มาทั้งชีวิต เล่นอยู่ที่นั่นตอนเป็นเด็กตัวเล็กกว่าลูกชายในรูปที่นายเอาให้ดู ฉันยังไม่เคยเห็นผีสักตัว อยากออกไปข้างหลังกับฉัน

โหม จะพาไปดูโรงเก็บเครื่องมือ”

“ดี”

ตอนวัตสันเอื้อมมือขึ้นปิดไฟ แจ็คก็พูดว่า “ข้างล่างนี้มีกระดาษเยอะเลย
เนอะ”

“โอ้ย อย่าให้เซด อย่างกับย้อนไปได้สักพันปี ทั้งหนังสือพิมพ์ บิลเก่า
ใบส่งของ อะไรสารพัด พ่อฉันเคยจัดการได้ทันสมัยเรายังมีเตาเผาไม้พื้นแบบเก่า
แต่ตอนนี้มันเกินรับมือแล้ว บางปีฉันก็ต้องหาเด็กมาขนไปเผาที่ไซด์วายนเดอร์
ถ้าอัลล์แมนทนรับค่าเช่าง่ายไหมดนะ เค้าว่าคงไหวถ้าฉันตะโกนว่า ‘หนู’ ดังพอ”

“งั้นก็มีหนูสิ”

“ชาย ก็คงมีบ้างแหละ ฉันมีกับดักกับยาเบื่อ มิสเตอร์อัลล์แมนอยากให้นาย
เอาไปวางบนท้องใต้หลังคาที่ข้างล่างนี่ ดูลูกชายให้ดีๆ นะ ทอร์เรนซ์ คง
ไม่อยากจะรู้ขึ้นกับเขาซะโหม”

“แน่นอนอยู่แล้ว” ฟังจากปากวัตสัน คำแนะนำนี้ก็กลับไม่เสียดแทงใจ

ทั้งสองเดินไปที่บันได และหยุดอยู่ครู่หนึ่งตอนวัตสันสั่งน้ำมูกอีกรอบ

“นายจะเจอเครื่องมือทุกอย่างที่ต้องใช้ข้างนอกนั่น มีที่ไม่ต้องใช้ด้วย แล้วก็
มีกระเบื้องหลังคา อัลล์แมนบอกหรือยัง”

“บอกแล้ว เขาอยากให้เราเปลี่ยนกระเบื้องหลังคาปีกตะวันตกบางส่วนใหม่”

“มันจะเอาทุกอย่างที่ทำได้จากนายฟรีๆ นั่นแหละ ไอ้ห่วยอ้วนนั่น แล้วก็มี
ไววายตอนไปไม่ผลิว่านายทำงานผิดๆ ใดๆ ฉันเคยบอกใส่หน้ามันตรงๆ แล้วนะ
พูดว่า...”

คำพูดของวัตสันเลื่อนไปเป็นเสียงหึ่งๆ น่าสยดตอนเดินขึ้นบันได แจ็ค
ทอร์เรนซ์ เหลียวหลังไปมองความมืดสนิทอีกทีหนึ่งอีกครั้ง และคิดว่าถ้าจะมี
ที่ไหนที่ควรมีผี ก็ต้องเป็นที่นี่ เขาคิดถึงเกรดี ถูกขังไว้ด้วยหิมะนุ่มๆ ที่ไม่อาจหยุดยั้ง
เป็นบ้าไปเงียบๆ และกระทำการชั่วร้ายรุนแรง พวกเธอกรีดร้องโหมนะ เขาสงสัย
โธ่เอ๊ย เกรดี รู้สึกว่ามันบีบเข้ามาเรื่อยๆ ทุกวัน และรู้ว่าในที่สุดว่า สำหรับเขาแล้ว
ฤดูใบไม้ผลิไม่มีวันมาถึง เขาไม่ควรมาอยู่ที่นี่ และเขาก็ไม่ควรลุกแก้อะไร

ขณะตามวัตสันออกประตูไป คำเหล่านั้นก็สะท้อนกลับมาหาเขาเหมือน
เสียงระฆัง พร้อมเสียงเป่าห้วนๆ เหมือนดินสอหัก พระเจ้า เขาอยากตีมันสักแก้ว
จริง หรือสักพันแก้วก็ได้

ในแผนเงา

แดนนี้อ่อนแรงและขึ้นมา ตีมันมกับคูกก็ตอนสี่โมงสิบห้า เขารีบกินไปพร้อมมองออกไปนอกหน้าต่าง แล้วก็เข้าไปจูบแม่ที่กำลังงีบอยู่ เธอบอกให้เขาอยู่ดูเซซามีสตรีทในบ้าน เวลาจะได้ผ่านไปเร็วขึ้น แต่เขาสั่นหัวอย่างหนักแน่น และกลับไปประจำที่ตรงขอบถนน

ตอนนี้ห้าโมงแล้ว ถึงเขาจะไม่มีนาฬิกา และยังไม่บอกเวลาไม่ค่อยเป็น แต่ก็รู้เวลาที่ผ่านไปเพราะเงาที่ทอดยาวขึ้น และเพราะประกายสีทองที่เจือเข้ามาในแสงยามบ่าย

เขาพลิกเครื่องร่อนไปมาพลาจร้องเพลงเบาๆ “สคิพทูมาลู เอนไอดอนท์แคร์...สคิพทูมาลู เอนไอดอนท์แคร์...มายมาสเตอร์สกอนอวเวรี่...ลู ลู สคิพทูมาลู...”

พวกเขาร้องเพลงนั้นด้วยกันที่เนิร์สเซอร์รี่แจ็คแอนด์จิลล์ที่เขาเคยไปสมัยอยู่สโตนวิงตัน เขาไม่ได้ไปเนิร์สเซอร์รี่ที่นี่ เพราะพ่อไม่มีเงินจะส่งเขาแล้ว เขารู้ว่าแม่กับพ่อกังวลเรื่องนั้น กังวลว่ามันจะยิ่งทำให้เขาเหงา (และลึกลงไปกว่านั้น ที่ทั้งคู่ไม่ได้พูดออกมาคือ กังวลว่าแดนนี้จะโทษพวกเขา) แต่เขาไม่ได้อยากไปแจ็คแอนด์จิลล์นั่นแล้ว มันโรงเรียนเด็กน้อย เขายังไม่ได้เป็นเด็กโตหรอก แต่ก็ไม่ใช่เด็กน้อยแล้ว เด็กโตไปโรงเรียนโตๆ มีมือเทียงร่อนๆกิน เกรดหนึ่ง ปีหน้า ปีนี้เป็นช่วงระหว่างเป็นเด็กน้อยกับเด็กจริงๆ ไม่ใช่โตหรอก เขาคิดถึงสกอตต์กับแอนดี้ ส่วนใหญ่คิดถึงสกอตต์ แต่ก็ยังไม่เป็นไรอยู่ดี การรอดูว่าต่อไปน่าจะเกิดอะไรขึ้นคนเดียวที่น่าจะดีที่สุด

เขาเข้าใจอะไรมากมายที่เกิดขึ้นระหว่างพ่อแม่ และรู้ว่าหลายครั้งพวกเขา ก็ไม่ชอบที่เขาเข้าใจ และอีกหลายครั้งไม่ยอมเชื่อเอาเลย แต่สักวันพวกเขาต้องเชื่อ เขาเต็มใจจะรอ

แต่ก็แยจจริงที่พวกเขาเชื่อมากกว่านี้ไม่ได้ โดยเฉพาะเวลาอย่างนี้ แม่นอน
อยู่บนเตียงในอพาร์ทเมนต์ เกือบจะร้องไห้เพราะกังวลเรื่องพ่อ บางเรื่องที่เรา
กังวลก็เป็นผู้ใหญ่เกินกว่าแดนนี้จะเข้าใจ อะไรราวๆเกี่ยวกับความปลอดภัย
เกี่ยวกับภาพลักษณ์ในใจพ่อ ความรู้สึกละอายและโกรธและกลัวสิ่งที่จะขึ้นกับ
พวกเขา แต่สองเรื่องหลักๆที่แม่คิดตอนนี้คือพ่อจะรถเสียบนภูเขาหรือเปล่า
(แล้วทำไมพ่อไม่โทร.มา) หรือพ่อกจะแวะไปทำเรื่องไม่ดี แดนนี้รู้ว่าเรื่องไม่ดีคือ
อะไรมาตั้งแต่ตอนที่สกอตตี้ อารอนสัน ซึ่งอายุมากกว่าเขาหกเดือน อธิบายให้
ฟังแล้ว สกอตตี้รู้เพราะพ่อเขาก็ทำเรื่องไม่ดีเหมือนกัน สกอตตี้บอกว่าครั้งหนึ่ง
พ่อเขาชกแม่ตรงตาพอดี จนแม่ล้ม สุดท้ายพ่อกับแม่ของสกอตตี้ก็ **หย่า** กัน
เพราะเรื่องไม่ดี และตอนที่แดนนี้รู้จักเขา สกอตตี้ก็อยู่กับแม่ และเจอพ่อเฉพาะ
สุดสัปดาห์ สิ่งที่แดนนี้หวาดกลัวที่สุดในชีวิตคือ **หย่า** คำนั้นปรากฏขึ้นในความคิด
เขาในรูปป้ายที่ตัวอักษรทาสีแดงปกคลุมด้วยงูพิษกำลังขู่พ่อ ในคำว่า **หย่า** พ่อแม่
ของเราจะไม่อยู่ด้วยกันอีกต่อไป พวกเขาจะให้หนายทำคดีแย่งชิงเราในศาล
(ทำไม่ถึงดีละ แดนนี้ไม่แน่ใจเรื่องนั้น แต่แม่กับพ่อต่างก็เป็นคนดี เขาเลยคิดว่า
มันคงจะต้องดีละมั้ง) และเราก็ต้องไปกับคนใดคนหนึ่ง และแทบจะไม่ได้เห็น
อีกคนอีกเลย และคนที่เราอยู่ด้วยก็อาจจะแต่งงานกับใครที่เราไม่รู้จักด้วยซ้ำ
ถ้าเกิดอยากขึ้นมา สิ่งที่น่ากลัวที่สุดของ **หย่า** คือ เขารู้สึกว่าคำนั้น หรือแนวคิดนั้น
หรืออะไรก็ตามที่เข้ามาในความเข้าใจของเขา มันลอยอยู่ในหัวของพ่อแม่เขาเอง
ด้วย บางครั้งก็แผ่กระจายและค่อนข้างห่างไกล บางครั้งก็หนาและซับซ้อนและ
น่ากลัวเหมือนเมฆฝน มันเป็นแบบนั้นหลังพ่อทำโทษเขาที่ทำกระดาดในห้อง
ทำงานละ และหมอต้องเข้าเฝือกแขนเขา ความทรงจำนั้นจางไปแล้ว แต่ความ
ทรงจำถึงความคิดเรื่อง **หย่า** ยังชัดเจนน่าหวาดกลัว ตอนนั้นส่วนใหญ่จะอยู่ในหัว
แม่เขา และเขาหวาดผวายุ่งตลอดเวลาที่เธอจะเด็ดคำนั้นออกจากสมองและลาก
ออกมาจากปาก ทำให้มันเป็นจริง **หย่า** มันเป็นคนสั้นได้น้ำในความคิดพวกเขาอยู่
ตลอดเวลา เป็นหนึ่งในไม่กี่อย่างที่เขาจับได้เสมอ เหมือนจิ้งหะดนตรึ่งง่าย ๆ
แต่ไม่ตรงที่ความคิดหลักนี้เป็นเพียงแกนของความคิดที่ซับซ้อนกว่านั้น ความคิด
ที่เขายังไม่อาจเริ่มตีความได้ มันมาหาเขาเพียงในรูปของสีส้มและอารมณ์ ความคิด
หย่า ของแม่มีศูนย์กลางอยู่ที่เรื่องที่ทำกับแขนเขา และเรื่องที่เกิดขึ้นที่สโตนวูดตัน
ตอนที่พ่อตกงาน เด็กนั้น จอร์จ แชนฟีลด์ นั่นที่โมโหพ่อ และทำให้แท้อรถเก่า
ของพวกเขาเป็นรู ความคิด **หย่า** ของพ่อซับซ้อนกว่านั้น เป็นสีม่วงเข้ม และมี
เส้นสายดำสนิทน่ากลัวโยงโยอยู่ เหมือนพ่อกจะคิดว่าถ้าตัวเองไป พวกเขาจะอยู่
ได้ดีกว่า เรื่องต่างๆจะไม่ทำให้เจ็บอีก พ่อเจ็บเกือบตลอดเวลา ส่วนใหญ่เกี่ยวกับ

เรื่องไม่ดี แदनนี่แทบจับความรู้สึกนั้นได้ทุกครั้ง ความกระสันตลอดเวลาของพ่อ ในการที่จะเข้าไปในที่มืดๆ ดูทีวีสี กินถั่วลิสงจากซาม และทำเรื่องไม่ดีจนสมลง ของพ่อเงียบและไม่มากวนใจอีก

แต่บายนี้แม่เขาไม่จำเป็นต้องกังวลเลย ซึ่งเขาก็อยากบอกแม่อย่างนั้นได้ รถเต่าไม่ได้เสีย พ่อไม่ได้แวะไปทำเรื่องไม่ดีที่ไหน ตอนนี่เกือบถึงบ้านแล้ว วิ่งตึกๆ มาตามทางหลวงระหว่างลืออนส์กับโบลเดอร์ มีอยู่ช่วงหนึ่งที่พ่อไม่ได้คิดถึงเรื่องไม่ดีด้วยซ้ำ พ่อคิดถึง...คิดถึง...

แदनนี่แอบมองไปที่หน้าต่างครัวด้านหลัง บางทีการคิดหนักๆ ก็จะทำให้เกิดบางอย่างขึ้นกับเขา มันทำให้สิ่งต่างๆ สิ่งที่เป็นจริงหายไป แล้วเขาก็เห็นสิ่งที่ไม่ได้มีอยู่จริง ครั้งหนึ่ง ไม่นานหลังจากที่เขาใส่เปลือกแซน เรื่องนี้เกิดขึ้นที่โต๊ะอาหารเย็น ตอนนั้นพวกเขาไม่ได้คุยกันมากนัก แต่พวกเขาคิด ใช่แล้ว ความคิดเรื่อง **หย่า** ลอยอยู่เหนือโต๊ะในครัวเหมือนแมงดาที่อุ้มฝนไว้พร้อมระเบิด เลวร้ายจนเขากินอะไรไม่ลง เมื่อคิดว่าจะกินโดยมี **หย่า** สีดำนั้นอยู่ใกล้ๆ ด้วยทำให้เขาอยากอาเจียน และเพราะดูเหมือนมันจะสำคัญอย่างที่สุด เขาเลยทุ้มเท่งสมาธิ แล้วบางอย่างก็เกิดขึ้น พ่อกลับมาแย้งสิ่งที่เป็นจริง เขากลับนอนอยู่บนพื้น ที่ดักมีถั่วกับมันบดกองอยู่ แม่กำลังกอดเขาร้องไห้ ส่วนพ่อกำลังโทรศัพท์ เขากลับมากพยายามอธิบายให้สองคนนั้นฟังว่าไม่มีอะไรหรอก บางทีเขาก็เป็นอย่างนี้ เวลาเขาเพ่งสมาธิทำความเข้าใจสิ่งที่ยากกว่าปกติ เขาพยายามอธิบายเรื่องโทนี่ คนที่พ่อแม่เรียกว่า “เพื่อนในจินตนาการ” ของเขา

พ่อเขาพูดว่า “เขาเกิดปราสาทหลอน เขาดูไม่เป็นใครครับ แต่ผมก็อยากให้หมอตตรวจดูอยู่ดี”

หลังหมอกลับไป แม่ก็ให้เขาสัญญาว่าจะไม่ทำอย่างนั้นอีก ไม่ทำให้พ่อแม่กลัวอย่างนั้นอีก และแदनนี่ก็ตกลง เขาเองก็กลัวเหมือนกัน เพราะตอนเพ่งสมาธิ ความคิดเขาพุ่งเข้าไปหาพ่อ และชั่วครู่หนึ่ง ก่อนโทนี่จะปรากฏตัว (อยู่ใกล้ๆ อย่างที่เคย เรียกมาแว่วๆ) และสิ่งประหลาดจะบดบังครัวของบ้านเขา และเนื้ออย่างในจานสีฟ้า ชั่วครู่ที่ประสาทรับรู้ของเขาพุ่งผ่านความมืดของพ่อไปยังคำที่ไม่อาจเข้าใจที่หน้าหวาดหวั่นยิ่งกว่า **หย่า** และคำนั้นคือ **อัตวินิบาตกรรม** แदनนี่ไม่เคยพบมันในความคิดของพ่อมาก่อน และแน่นอนว่าเขาจะไม่ไปค้นหาความหมาย เขาไม่สนใจเลยว่าจะไม่วันรู้ว่าจริงๆ คำนั้นแปลว่าอะไร

แต่เขาชอบเพ่งสมาธินะ เพราะบางทีโทนี่ก็มา ไม่ใช่ทุกครั้งหรอก บางทีอะไรก็พร่าเลือนไปชั่วนาที แล้วก็ชัดใหม่ ส่วนใหญ่ด้วยซ้ำ แต่บางครั้งโทนี่จะปรากฏที่หางตาของเขา ร้องเรียกแว่วๆ และกัวกมื่อ...

เกิดขึ้นอย่างนั้นสองครั้งแล้วตั้งแต่ย้ายมาโบลเดอร์ เขาจำได้ว่าแปลกใจและดีใจแค่ไหนที่ได้รู้ว่าโทนี่ตามเขามาตั้งไกลจากเวอร์มอนต์ นั่นเขาก็ไม่ได้ลาจากเพื่อนไปเสียทุกคนสินะ

ตอนมันเกิดขึ้นครั้งแรก เขาอยู่ที่ลานหลังบ้าน ไม่ได้มีอะไรมากนัก แค่ว่าโทนี่กำมือเรียก แล้วก็มีความมืด จากนั้นไม่นานเขาก็กลับมาสู่สิ่งที่จริง โดยมีเศษเสี้ยวความทรงจำราวๆไม่กี่อย่าง เหมือนความฝันยุ่งเหยิง ครั้งที่สองเมื่อสองอาทิตย์ก่อน น่าสนใจกว่านั้น โทนี่กำมือ ร้องเรียกจากที่ไกลออกไปสี่หลา “แดนนี่...มาดู...” เขารู้สึกเหมือนกำลังลุกขึ้น จากนั้นก็ร่วงหล่นลงไป โพรงลึก เหมือนอลิซตกลงไปในแดนมหัศจรรย์ แล้วเขาก็ไปอยู่ในชั้นใต้ดินของตึกอพาร์ทเมนต์ โดยมีโทนี่อยู่ข้างๆ ซึ่งไปยังหีบในเงามืด ที่พ่อเขาเก็บเอกสารสำคัญทั้งหมดไว้ โดยเฉพาะ**“บทละคร”**

“เห็นไหม” โทนี่พูดด้วยเสียงเป็นทำนองที่ดังมาไกลๆอย่างเคย “มันอยู่ใต้บันได ใต้บันไดเลย คนชนของเอามันไว้...ได้...บันไดเลย”

แดนนี่ก้าวเข้าไป จะดูสิ่งอัศจรรย์นี้ให้ชัดๆ แต่เขากลับร่วงลงอีกครั้งคราวนี้จากชิงช้าในสนามหลังบ้าน ที่เขานั่งอยู่ตั้งแต่แรก เล่นเอาจุกไปเหมือนกัน

สามสัปดาห์หลังจากนั้น พ่อเดินกระแทกเท้าไปทั่วบ้าน โวยวายกับแม่ว่าเขาคันซะทั่วชั้นใต้ดินบัดชบแล้ว แต่หีบไม่อยู่ที่นั่น และเขาจะฟ้องไอบีบริษัทขนย้ายบัดชบที่ทิ้งหีบไว้ที่ไหนก็ไม่รู้ระหว่างเวอร์มอนต์กับโคโลราโด เขาจะเขียน**“บทละคร”**ให้จบได้ยังไง ถ้าเกิดเรื่องแบบนี้อยู่เรื่อย ๆ

แดนนี่พูดว่า “เปล่าครับพ่อ มันอยู่ใต้บันได คนชนของเอามันไว้ใต้บันไดเลย”

พ่อมองเขาแปลกๆ แล้วลงไปดู หีบอยู่ที่นั่นจริงๆ ตรงที่โทนี่ให้เขาดูเบาะ พ่อดึงตัวเขามา จับให้นั่งบนตัก แล้วถามแดนนี่ว่าใครให้เขาลงไปในห้องใต้ดิน ทอมที่ขึ้นบนหรือเปล่า ห้องใต้ดินอันตรายมากนะ พ่อว่า เพราะอย่างนั้นเจ้าของตึกถึงล็อกมັນไว้ตลอดเวลา ถ้ามีใครปล่อยทิ้งไว้ไม่ยอมล็อก พ่อก็อยากจะรู้ พ่อดีใจนะที่ได้เอกสารและ**“บทละคร”**มา แต่มันจะไม่มีความหมาย ถ้าแดนนี่ตกบันไดและทำขา...หัก แดนนี่บอกพ่อไปอย่างจริงจังว่าเขาไม่ได้ลงไปในห้องใต้ดิน ประตูปานนั้นล็อกอยู่ตลอด ซึ่งแม่ก็เห็นด้วย แดนนี่ไม่เคยเข้าไปที่ทางเดินด้านหลังเลย แม่ว่า เพราะมันชื้น มีด และมีแมงมุม แล้วเขาก็ไม่พูดโกหกด้วย

“นั่นลูกรู้ได้ยังไง ด็อก” พ่อถาม

“โทนี่ให้ผมดู”

แม่กับพ่อสบตากันข้ามหัวเขา เคยเกิดเรื่องแบบนี้มาแล้ว เป็นครั้งคราว

เพราะมันน่ากลัวมาก พ่อกับแม่เลยรีบปิดม่านออกไปจากสมอง แต่เขาก็รู้ว่าพ่อแม่กังวลเรื่องโทนี่ โดยเฉพาะแม่ เขาก็เลยระวัง ไม่คิดอะไรแบบที่จะทำให้โทนี่มาในทันทีที่แม่อาจเห็น แต่ตอนนี้เขาคิดว่าแม่หลับอยู่ ยังไม่ได้เดินไปมาในครัว เขาก็เลยฟังสมาธิอย่างหนัก ดูว่าจะเข้าใจสิ่งที่พ่อกำลังคิดถึงไหม

คิ้วเขามวมดมุ่น มือเปื้อนเประอะนิดหน่อยกำเป็นหมัดแน่นบนกางเกงยีน เขาไม่ได้หลับตา เพราะมันไม่จำเป็นเลย แต่ก็หรีจจนเหลือเพียงเส้นตรงเล็ก ๆ และนึกถึงเสียงของพ่อ เสียงของแจ๊ค เสียงของจอห์น แดเนี่ยล ทอร์เรนซ์ ที่หุ้มลือกและเรียบลื่น บางครั้งก็แหลมขึ้นด้วยความขำ หรือยิงหุ้มหัวด้วยโลหะ หรือยังคงเรียบลื่นเพราะเขาคิด คิดถึง ครุ่นคิด คิด...

(คิด)

แดนนี่ถอนใจเบาๆ ร่างพุบอยู่กับทางเท้า เหมือนกลัมน้ำเนื้อทั้งหมดหายไป เขายังรับรู้ทุกอย่าง เห็นถนนและเด็กสาวกับเด็กหนุ่มที่เดินมาตามทางเท้าอีกฟากถนน กุมมือกันเพราะพวกเขา

(?รักกัน?)

มีความสุขกับวันนี้ และการได้อยู่ด้วยกันในวันนี้ เขาเห็นใบไม้ฤดูใบไม้ร่วงปลิวไปตามท่อระบายน้ำ วงล้อสีเหลืองรูปร่างไม่แน่นอน เขาเห็นบ้านที่สองคนนั้นผ่าน และสงสัยว่าหลังคาคลุมด้วย

(กระเบื้อง คิดว่าคงไม่มีปัญหาถ้าแผ่นครอบกันฝนยังดีอยู่ ซ้าย ไม่มีปัญหาหาวัตสันนั้น พระเจ้าประหลาดดีแท้ น่าจะมีที่ให้ใส่เขาเข้าไปใน**“บทละคร”** สุดท้ายฉันคงได้เอามนุษยชาติแม่งทั้งกองใส่เข้าไปแน่ถ้าไม่ระวัง ซ้ายแล้ว กระเบื้อง มันมีตะปูหรือเปล่านะ โอ๊ย แม่งลืมหามาเขา แต่มันก็ทำไม่ยาก ร้านเครื่องเหล็กไซต์วายนด์เตอร์ ตัวต่อ ช่วงนี้ของปีมันกำลังทำรัง ฉันน่าจะไปหากระป๋องควินซ่าแมลงมาด้วย เพื่อมันอยู่ในนั้นตอนรีอกระเบื้องเก่าออก กระเบื้องใหม่ เก่า)

กระเบื้อง นั่นนี่เองที่เขากำลังคิดถึง เขาได้งานแล้ว และกำลังคิดถึงกระเบื้องแดนนี่ไม่รู้ว่วัตสันคือใคร แต่อย่างอื่นนอกนั้นชัดเจนดี แล้วเขาก็อาจได้เห็นรังต่อแน่นอนเหมือนที่เขาเชื่อ

“แดนนี่...แดนนี่...”

เขาเงยหน้าขึ้นและเห็นโทนี่ อยู่บนถนนไกลออกไป ยืนอยู่ข้างป้ายหยุดและกำลังโบกมือ แดนนี่รู้สึกถึงระลอกความยินดีที่อบอุ่นเมื่อได้เห็นเพื่อนเก่าเหมือนเคย แต่คราวนี้เหมือนจะรู้สึกกลัวขึ้นมานิดๆ ด้วย เหมือนโทนี่มาพร้อมกับซ่อนความมืดมนบางอย่างไว้ เหมือนโหลใส่ตัวต่อที่เมื่อเปิดฝาก็จะต่อยอย่างหนักหน่วง

แต่ไม่มีทางที่จะไม่ไปเลย

เขายังก็มุงดูลงกับทางเท้า สองมือไถลอย่างอ่อนแรงลงจากดักไปห้อยอยู่ระหว่างต้นขา คางซุกลงกับอก แล้วก็มีแรงดึงเบาๆ ไม่เจ็บปวด เมื่อส่วนหนึ่งของเขาลุกขึ้นและวิ่งตามโทนี่เข้าสู่ความมืดที่หดแคบลง

“แดนน-นนี่...”

ตอนนี้ความมืดมีสีชาวมุมนวนแทรกอยู่ เสียงหวีดหวิวเป็นท่วงๆ และเงาบิตเบี้ยวทรมานที่เริ่มชัดเจนขึ้นเป็นต้นสนเฟอร์ในยามราตรี ถูกพัดผลัดด้วยพายุเสียงหวีดหวิว หิมะมุมนวนและเต็นท์เร่า มีหิมะอยู่ทุกที่

“ลึกลงไป” โทนี่พูดมาจากความมืด น้ำเสียงมีแววเศร้าสร้อยจนเดนนี่หวาดกลัว “ลึกลงออกมา”

อีกรูปเงาหนึ่ง ทะมึนตระหง่าน ไทญ์โต และเป็นสี่เหลี่ยมผืนผ้า หลังคาลาดลง เป็นสีขาวยาวที่พัวเลือนในพายุมืดมิด หน้าต่างมากมาย ตึกยาวที่มีหลังคากระเบื้อง บางแผ่นก็เป็นสี่เหลี่ยมผืนผ้า ใหม่กว่า พ่อเขาเป็นคนติดมันเอง ด้วยตะปูจากร้านเครื่องเหล็กไซต์วายนเดอร์ ตอนนี้หิมะปกคลุมกระเบื้องหมดแล้ว หิมะปกคลุมทุกสิ่งทุกอย่าง

พรายแสงสีเขียวค่อยๆ สว่างเรืองขึ้นหน้าตึก กะพริบวูบ แล้วกลายเป็นกะโหลกยักษ์หน้ายิ้มอยู่เหนือกระดุกสองอันไขว้กัน

“ยาพิษ” โทนี่พูดมาจากความมืดที่ล่องลอยอยู่ “ยาพิษ”

ป้ายอื่นๆ กะพริบวูบวาวผ่านตาเขา บางอันเป็นอักษรสีเขียว บางอันเป็นแผ่นป้ายปักเอียงๆ ในหิมะที่ทับถม **ห้ามว่ายน้ำ** **อันตราย!** **รั้วไฟฟ้า** **สถานที่นี้ห้ามเข้า** **ไฟฟ้าแรงสูง** **มีไฟฟ้า** **อันตรายถึงตาย** **อย่าเข้า** **ห้ามเข้า** **ห้ามบุกรุก** **ผู้บุกรุกจะถูกยิงทันที** เขาไม่เข้าใจป้ายไหนจริงๆ เลย ก็เขาอ่านหนังสือไม่ออก! แต่สัมผัสความรู้สึกได้ทุกป้าย และความหวาดกลัวเหมือนในฝันก็ลอยเข้ามาสู่โพรงมืดๆ ในร่างเขาเหมือนสปอร์สีน้ำตาลอ่อนที่จะตายไปเมื่อถูกแดด

มันจางหายไป ตอนนี้เขาอยู่ในห้องที่มีเครื่องเรือนแปลกๆ ห้องมืดๆ หิมะกระหน่ำหน้าต่างเปาะเปาะเหมือนทรายที่ถูกขว้างมา ปากเขาแห้งผาก ดวงตาเหมือนลูกแก้วร้อนๆ หัวใจเต้นตึกๆ อยู่ในอก ข้างนอกนั่นมีเสียงก้องดังลั่นเหมือนประตูน้ำซิงซังถูกผลักเปิดกว้าง เสียงฝีเท้า อีกฟากห้องมีกระจก และลึกลงไปในฟองสีเงินของมัน มีคำหนึ่งปรากฏขึ้นเป็นไฟสีเขียว และคำนั้นคือ **เรดรัม***

ห้องนั้นจางหาย กลายเป็นอีกห้อง เขา รู้จัก

(จะได้รู้จัก)

ห้องนี้ เก้าอี้ลึ้มคว่ำ หน้าต่างบานหนึ่งแตก หิมะพัดกรูเข้ามา จับขอบ
พรมจนแข็งไปแล้ว ม่านถูกกระซอกหลุดและแขวนเอียงๆ อยู่กับราวที่หัก ตู้อีตี้ยๆ
ลึ้มคว่ำอยู่

มีเสียงก้องดังลั่นอีก เป็นจังหวะ สม่่าเสมอ ร้ายกาจ เสียงกระจกแตก
การทำลายล้างที่ใกล้เข้ามา เสียงพุดแหบกระด้าง เสียงของคนบ้า ยิ่งเลวร้าย
หนักเพราะฟังดูคุ้นเคย

ออกมา! ออกมา ไ้ลูกหมาไว้ค่า! มาให้สั่งสอนซะดีๆ!

โครม โครม โครม เสียงไม้จึกหัก เสียงตะเบ็งอย่างโกรธเกรี้ยวและพึงใจ

เรดรัม กำลังมา

ลอยล่องข้ามห้อง รูปภาพถูกฉีกจากผนัง เครื่องเล่นแผ่นเสียง

(?เครื่องเล่นแผ่นเสียงของแม่?)

คว่ำอยู่บนพื้น แผ่นเสียงของเธอ ของกรีก, ฮันเดล, เดอะบีเทิลส์, อาร์ต
การ์ฟิงเคิล, บาค, ลิซท์ กระจายเกลื่อน หักเป็นชิ้นเหมือนเลี้ยวพายสีดำขอบหยัก
แถบแสงสาดมาจากอีกห้อง เป็นห้องน้ำ แสงสีขาวยระดัง และคำที่กะพริบติดๆ
ดับๆ อยู่บนกระจกตุ้มเหมือนดวงตาสีแดง **เรดรัม เรดรัม เรดรัม...**

“ไม่นะ” เขาระชิบ “ไม่นะ โทนี่ ได้โปรด...”

และที่ตกห้อยอยู่เหนือขอบอ่างอาบน้ำกระเบื้องเคลือบสีขาว คือมือข้างหนึ่ง
ปวกเปียก มีเลือดหยาดซ้าๆ (**เรดรัม**) หยดลงมาตามนิ้วหนึ่ง นิ้วกลาง หยดลง
บนพื้นกระเบื้องจากเล็บที่บรรจงแต่งไว้...

ไม่นะไม่ โอ้ไม่...

(ขอร้องละ โทนี่ ฉันทกลวนะ)

เรดรัม เรดรัม เรดรัม

(หยุดเถอะ โทนี่ หยุดเถอะ)

จางหาย

ในความมืด เสียงลั่นนั้นดังก้องขึ้น ดังขึ้นอีก ก้องสะท้อนไปทั่ว รอบ
ทิศทาง

แล้วตอนนี้เขาก็หมอบอยู่ในทางเดินมืดๆ หมอบอยู่บนพรมสีฟ้าที่มีรูปร่าง
สีดำบิดเบี้ยวสับสนทอผสมอยู่ด้วย ฟังเสียงดังลั่นใกล้เข้ามา แล้วรูปร่างหนึ่ง
ก็เลี้ยวหัวมุมมา และเริ่มเข้ามาหาเขา กระตุกเยือก ส่งกลิ่นเลือดและความวิบัติ
มือหนึ่งมันถือค้อนไม้เหวี่ยงไปมา (**เรดรัม**) เป็นวงโค้งอย่างชั่วร้าย ฟาดใส่ผนัง

ฉีกกระดาษวอลล์เปเปอร์ใหม่ และส่งฝุ่นปูนฟุ้งกระจายขึ้นมา

มานี่ มาให้สั่งสอนซะดี ๆ! โดนดี ๆ อย่างลูกผู้ชาย!

รูปร่างนั้นเข้ามาใกล้เขา คลั่งกลืนแปริ้ว ๆ หวานเอียน หัวค้อนไม้ยักษ์แหวกฝ่าอากาศเป็นเสียงหวีดหวิวชั่วร้าย แล้วเป็นตืดตึงก้องเมื่อพาดใส่ผนัง ส่งกลุ่มฝุ่นฟุ้งขึ้นมาจนได้กลิ่นชัดเจน กลิ่นแห้ง ๆ ชวนคัน ดวงตาสีแดงเล็ก ๆ เรืองแสงในความมืด อสุรกายถึงตัวเขาแล้ว มันเจอเขาแล้ว เขที่หมอบอยู่ตรงนี้ มีเพียงผนังว่างเปล่าอยู่ด้านหลัง และประตูบนเพดานก็ล็อก

ความมืด เลื่อนไหล

“โทนี่ พาฉันกลับไปเถอะ ได้โปรด ได้โปรด...”

แล้วเขาก็กลับมานั่งอยู่บนขอบถนนอราปาโฮ เลื้อยขึ้น ๆ แนบติดหลังทิ้งร่างโงกเหือ ในหูยังได้ยินเสียงกึกก้องดังประสานกันลั่น และได้กลิ่นฉี่ตัวเองที่ปลดปล่อยออกมาในยามกัฬสุดขีด ยังมองเห็นมือปกเปียกตกห้อยอยู่ที่ขอบอ่างอาบน้ำ มีเลือดไหลลงมาตามนิ้วหนึ่ง นิ้วกลาง และคำไม่อาจเข้าใจที่นำหวาดกลัวยิ่งกว่าสิ่งใด ๆ **เรดรัม**

แล้วก็เป็นแสงอาทิตย์ สิ่งที่เป็นจริง ยกเว้นโทนี่ที่ตอนนี้ห่างไปหกช่วงถนน เป็นแค่จุดเล็ก ๆ ยืนอยู่ตรงหัวมุม เสียงเบาหวิวแหลมสูงและอ่อนหวาน “ระวังตัวนะ ด็อก...”

แล้วอดีตต่อมาโทนี่ก็หายไป และรถเต่าสีแดงเย็น ๆ ของพ่อก็เลี้ยวหัวมุมมาและเล่นศึก ๆ มาตามถนน ฟันควันสีครามตามหลัง แदनนี้ลูกจากทางเข้าทันทีโบกมือ เต้นหยองเหยงไปมา ตะโกนว่า “พ่อครับ! เฮ้ พ่อ! หัวดีดึะ! หัวดี!”

พ่อเขาเลี้ยวรถโฟล์คเข้าเทียบขอบถนน ดับเครื่อง และเปิดประตู แदनนี้วิ่งไปหาเขา แล้วก็หยุดกึก เบิกตากว้าง หัวใจขึ้นมาจุกแข็งอยู่ที่คอ ข้างตัวพ่อเขาบนที่นั่งด้านข้าง มีค้อนไม้ดำมสันอยู่ หัวค้อนมีเลือดและผมจับขึ้นติดอยู่

แต่แล้วมันก็เป็นแค่ถุงของชำ

“แदनนี่...เป็นไรเปล่า ด็อก”

“ไม่เป็นไรครับ” เขาเข้าไปหาพ่อ ชูกหน้าเข้ากับแจ็กเก็ตยีนบุขนแกะและกอดพ่อแน่นสุดชีวิต แจ็กกอดตอบ งงเล็กน้อย

“เฮ้ ลูกไม่น่านั่งตากแดดอย่างนั้นนะ ด็อก เหงื่อโชกเสีย”

“สงสัยเปลอหลับไปครับ ผมรักพ่อนะครับ ผมรอพ่ออยู่”

“พ่อก็รักลูกนะแदन พ่อซื้อของกลับมาบ้านด้วย คิดว่าโตพอจะขนขึ้นไปข้างบนหรือยัง”

“ได้เลยครับ!”

“ดีออก ทอร์เรนซ์ ชายผู้แข็งแรงที่สุดในโลก” แจ็คพูดแล้วขี้ผมเขา “ผู้มีงานอดิเรกเป็นการรับหลับตามมูมถนน”

จากนั้นทั้งสองก็เดินไปที่ประตู แล้วแม่ก็ลงมารับที่เฉลียง แล้วเขาก็ยืนบนบันไดชั้นที่สอง ดูพ่อแม่จูบกัน ทั้งสองคนดีใจที่ได้พบกัน ความรักเปล่งจากตัวพวกเขาเหมือนที่รักเปล่งจากเด็กหนุ่มเด็กสาวที่เดินกุ่มมือกันไปตามถนน แदनนี้ดีใจ

ถุงของซำ แคะถุงของซำ ดังกรอบแกรบในอ้อมแขนเขา ทุกอย่างเรียบร้อยดี พ่อกลับบ้านแล้ว แม่ก็รักพ่อ ไม่มีเรื่องร้ายๆ และเรื่องที่ไม่ดีให้เขาดูก็ไม่ได้เกิดขึ้นเสียทุกเรื่อง

แต่ความกลัวมาเกาะกุ่มใจเขาแล้ว ทั้งล้าลึกและน่าหวาดหวั่น เกาะกุ่มใจและเกาะกุ่มคำอันไม่อาจเข้าใจที่เขาได้เห็นในกระจกแห่งจิตวิญญาณของตัวเอง

คู่โทรศัพท์

แจ๊คจอต โฟล์คสวาเกน หน้าร้านขายยาเร็กซ์อลล์ในศูนย์การค้า เทเบิลเมซาและดับเครื่อง เขานึกสงสัยอีกครั้งว่าควรจะไปซื้อเพลิงไปเสียเลยดีไหม และบอกตัวเองอีกครั้งว่ามีเงินไม่พอหรอก ถ้าเจ้ารถคันเล็กนี่ยังวิ่งได้จนเดือนพฤศจิกายน มันก็จะเกษียณอย่างมีเกียรติอยู่ดี พอถึงพฤศจิกายน หิมะบนภูเขาโน่นก็จะสูงกว่าหลังคารถเต่าอยู่แล้ว...อาจสูงกว่ารถเต่าสามคันวางซ้อนกันด้วยซ้ำ

“อยากอยู่ในรถใหม่ ด็อก เตียวพ่อเอาขนมมาฝาก”

“ทำไมผมเข้าไปไม่ได้ครับ”

“พ่อต้องโทรศัพท์ มันเป็นเรื่องส่วนตัวนะ”

“เพราะมันถึงไม่โทรที่บ้านใช่ไหมครับ”

“ถูกต้อง”

เวนดี้ยืนกรานให้ติดโทรศัพท์ แม่ฐานะการเงินจะยอเยบ เธออ้างว่าเมื่อมีเด็กเล็กๆอยู่ โดยเฉพาะเด็กอย่างแดนนี่ ที่บางครั้งก็เกิดหมดสติขึ้นมาเฉยๆ พวกเขาก็ไม่อาจเสี่ยงได้ ดังนั้นแจ๊คจึงจำต้องจ่ายค่าติดตั้งสามลิปดอลลาร์ ซึ่งก็แพงมากแล้ว กับค่าประกันเก้าลิปดอลลาร์ ซึ่งหนักจริง ๆ และถึงตอนนี้โทรศัพท์ก็เงียบตลอด ยกเว้นตอนมีคนโทร.ผิดเข้ามาสองครั้ง

“ขอเป็นเบบี้อู๊ดได้ไหมครับพ่อ”

“ได้สิ นิ่งนิ่งๆแล้วห้ามขยับเกียร์เล่น อู๊ดไหมครับ”

“อู๊ดครับ ผมจะดูแผนที่”

“เอาเลย”

พอแจ๊คออกไป แดนนี่ก็เปิดช่องเก็บของและหยิบแผนที่แจกฟรีจากปั้มน้ำมัน ยับๆทำแผ่นออกมา มีของรัฐโคโลราโด เนแบรสกา ยูทาห์ ไวโอมิง นิวเม็กซิโก

เขารักแผนที่ถนน ชอบไล่นิ้วไปตามถนน สำหรับเขาแล้ว แผนที่ใหม่คือส่วนดีที่สุดของการย้ายมาทางตะวันตก

แจ๊คเข้าไปที่เคาน์เตอร์ร้านยา ชื่อชนมของแดนนี่กับหนังสือพิมพ์ และนิตยสาร *ไรเตอร์สไวด์เจสต์* ฉบับเดือนตุลาฯ เขาให้แบงก์ห้าดอลลาร์ไป และขอเงินทอนเป็นเหรียญยี่สิบห้าเซ็นต์ เมื่อมีเหรียญอยู่ในมือ เขาก็เดินไปที่ตู้โทรศัพท์ข้างเครื่องปั๊มกัญแจ แล้วผลุบเข้าไปข้างใน จากตรงนั้นเขามองเห็นแดนนี่เผลอตัวผ่านกระจกสามชั้น หัวของเด็กชายก้มเหนือแผนที่อย่างตั้งใจ แจ๊ครู้สึกรักลูกแทบขาดใจขึ้นมา อารมณ์นั้นปรากฏบนหน้าเขาในรูปความซึ้งเครียด

เขาคิดว่าจะโทรไปขอบคุณอัลตามหน้าที่ที่บ้านก็คงได้ เขาต้องไม่พูดอะไรที่เวเนดีจะไม่พอใจอยู่แล้ว แต่ความหยิ่งในศักดิ์ศรีบอกกว่าไม่ ทุกวันนี้เขาแทบจะเชื่อฟังศักดิ์ศรีตัวเองทุกอย่างอยู่แล้ว เพราะนอกจากภรรยากับลูกชาย เงินหกร้อยดอลลาร์ในบัญชีกระแสรายวัน และรถโฟล์คสวาเกนปี ๑๙๖๘ โทรมๆ หนึ่งคันแล้ว ที่เขาเหลืออยู่ก็มีเพียงศักดิ์ศรี เป็นสิ่งเดียวที่เป็นของเขา แม้แต่บัญชีนั้นก็ยังเป็นบัญชีร่วม เมื่อหนึ่งปีก่อน เขาสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนเตรียมอุดมที่ดีที่สุดแห่งหนึ่งในนิวอิงแลนด์ มีเพื่อนมีฝูง แม้ไม่เชิงเป็นกลุ่มเดียวกับที่เขาเคยมีก่อนจะเลิกเหล่า มีเรื่องสนุกๆ บ้าง มีเพื่อนอาจารย์ที่นับถือความคล่องแคล่วหน้าชั้นเรียนของเขา และการอุทิศตัวให้งานเขียนในเวลาส่วนตัว ทุกอย่างเป็นไปด้วยดีเหลือเกินเมื่อหกเดือนก่อน จู่ๆ ช่วงปลายรอบเงินออกทุกสองสัปดาห์ก็เกิดมีเงินเหลือมากพอจะเปิดบัญชีออมทรัพย์เล็กๆ ได้ ในสมัยที่เขาตี้ม ไม่เคยมีเศษเงินเหลือแม้แต่แดงเดียว แม้อัล ซ็อลเลีย่ จะเป็นคนเลี้ยงเสียส่วนใหญ่ก็ตาม เขากับเวเนดีเริ่มคุยๆ กันบ้างเรื่องหาบ้านและวางเงินดาวน์ในอีกสักหนึ่งปีข้างหน้า บ้านนาฬิกาหลังในชนบท ใช้เวลาหกหรือแปดปีค่อยๆ บูรณะซ่อมแซม ให้ตายสิ พวกเขาขังหนุ่มสาว มีเวลามากมาย

แล้วเขาก็ลุกแก้อิโสะ

จอร์จ แฮทฟิลด์

กลิ่นของความหวังกลายเป็นกลิ่นหนังเก่าๆ ในห้องทำงานของครอมเมิร์ท ทุกอย่างดูเหมือนหลุดมาจากบทละครของเขาเอง ภาพเก่าๆ ของครูใหญ่สโตนวิงตัน คนก่อนๆ บนผนัง ภาพพิมพ์โลหะรูปโรงเรียนในปี ๑๘๙๓ ซึ่งเป็นปีที่สร้างโรงเรียน และในปี ๑๘๙๕ เมื่อเงินทุนตระกูลแวนเดอร์บิลท์ทำให้สามารถสร้างสนามกีฬาในร่ม ที่ยังคงตั้งอยู่สุดปลายด้านตะวันตกของสนามฟุตบอลได้ อาคารทรงเตี้ยใหญ่โต คลุมด้วยเถาไฉวี่ ไฉวี่เดือนเมษาฯ โบกไปกวอยู่หน้าหน้าต่างทรงแคบของครอมเมิร์ท เสียงฆานวงของไฉวี่ดังมาจากเครื่องทำความร้อน นี่ไม่ใช่ฉากละคร

เขาจำได้ว่าคิดอย่างนั้น เป็นของจริง เป็นชีวิตเขา เขาระบายมันพังพินาศขนาดนี้ ได้ยังไงกัน

“นี่เป็นสถานการณ์ร้ายแรงนะ แจ็ค ร้ายแรงอย่างยิ่ง คณะกรรมการขอให้ผมแจ้งการตัดสินใจต่อคุณ”

คณะกรรมการต้องการให้แจ๊คลาออก ซึ่งแจ๊คก็ทำตาม ถ้าสถานการณ์ไม่ได้เป็นแบบนี้ เขาก็จะได้ตำแหน่งถาวรในเดือนมิถุนายน

สิ่งที่ตามมาหลังการพูดคุยในห้องพักของโครมเมอร์คือคำคืนที่มีมิติที่น่าหวาดหวั่นที่สุดในชีวิตของเขา ความต้องการ ความเสียสละอยากเผา ไม่เคยหนักขนาดนั้นเลย มือเขาลั่น เขาทำซ้ำของตก และอยากกระบายโทสะใส่เวนต์กับแดนที่ตลอดเวลา อารมณ์ของเขาเหมือนสัตว์ร้ายที่ถูกไว้ด้วยสายจูงเบื่อยๆ เขาออกไปจากบ้านเพราะกลัวว่าอาจจะลงไม้ลงมือกับทั้งสอง และไปจบอยู่นอกบาร์แห่งหนึ่ง สิ่งเดียวที่รั้งเขาไม่ให้เข้าไปคือการที่รู้แน่ว่า ถ้าเข้าไป เวนต์ก็จะทิ้งเขาไปแน่ๆ และเอาแดนนี้ไปด้วย เขาต้องตายแน่ในวันที่พวกเขาเจอจากไป

แทนที่จะเข้าไปในบาร์ที่มีเงารางๆ มีดๆ นั่งจิบน้ำรสเลิศแห่งความลึกลับอันอยู่ เขาก็ไปบ้านอัล ซ็อลลิย์ แทน ค่ะแดนโหวตของคณะกรรมการออกมาหกต่อหนึ่ง อัลคือหนึ่งที่ว่านั้น

ตอนนี้เขาหมუნหาโอเปอเรเตอร์ และเธอบอกเขาว่าด้วยเงินหนึ่งดอลลาร์ แปรลิบห้าเซ็นต์ เขาจะติดต่ออัลที่อยู่ห่างไปสองพันไมล์ได้สามนาที ความเป็นเรื่องสัมพันธ์นั้น เขาคิด และหยอดเหรียญลิบห้าเซ็นต์ลงไปที่แปดเหรียญ เขาได้ยินเสียงบี๊ๆ ดังแว่วมาเมื่อสัญญาณวิ่งไปทางตะวันออก

พ่อของอัลคืออาร์เทอร์ ลองลิย์ ซ็อลลิย์ เจ้าพ่อธุรกิจเหล็กกล้า เขาทิ้งทรัพย์สินมหาศาลไว้ให้อัลเบิร์ต ลูกชายคนเดียว พร้อมหุ้นและตำแหน่งประธาน และที่นั่งในคณะกรรมการมากมาย หนึ่งในนั้นคือคณะกรรมการสถาบันเตรียมอุดมศึกษาโตวริงตัน การกุศลโปรดของพ่อเฒ่า ทั้งอาร์เทอร์และอัลเบิร์ต ซ็อลลิย์ เป็นศิษย์เก่าที่นี่ และอัลอยู่ที่เมืองแบร์รี่ ใกล้พ่อจะนึกสนใจความเป็นไปของโรงเรียน อัลยังคงเป็นโค้ชเทนนิสให้โตวริงตันอยู่หลายปี

แจ๊คกับอัลกลายเป็นเพื่อนกันในลักษณะที่ไม่บังเอิญและเป็นธรรมชาติที่สุดคือในงานเลี้ยงมากมายของโรงเรียนและคณาจารย์ที่พวกเขาไปร่วม ทั้งสองจะเป็นคนที่เมาที่สุดในวันนั้นเสมอ ซ็อลลิย์แยกทางกับภรรยาแล้ว ส่วนชีวิตแต่งงานของแจ๊คก็กำลังไกลลงเหวไปช้าๆ แม้เขาจะยังรักเวนต์ และสัญญาอย่างจริงจัง (และหลายครั้ง) ว่าจะปรับปรุงตัว เพื่อเธอ และเพื่อแดนนี้หน่อย

ทั้งสองไปต่อกันหลังปาร์ตี้ใหญ่ของอาจารย์หลายครั้ง ตะลุยกบาร์จนถึงเวลาปิด

จากนั้นก็แวะที่ร้านของชำ ซื้อเบียร์หนึ่งลัง ไปจอดรถที่ริมที่จอดรถคนเล็ก ๆ ลักสาย มีหลายเข้าที่แจ๊คไซโซเข้ามาในบ้านเขาเมื่อเริ่มรุ่งสาง และพบเวนต์กับลูกหลับอยู่บนโซฟา แดนนี่จะอยู่ข้างในเสมอ กำปั้นน้อยๆ อยู่ใต้คางเวนต์ เขาจะมองทั้งสอง แล้วความซิงซังตัวเองก็จะประดังขึ้นมาที่คอเหมือนคลื่นขมขื่น รุนแรงยิ่งกว่ารสของเบียร์ บุหรี่ และมาร์ตินี่ หรือมาร์เซียอย่างที่อัลเรียก นั่นคือช่วงเวลาที่มีความคิดเขาจะหันเหไปหาปืนหรือเชือกหรือไอบีมีดโกนอย่างครุ่นคิด และทั้งยังมีสติ

ถ้าการเมาหัวราน้ำนั้นเกิดขึ้นในวันธรรมดา เขาจะนอนสามชั่วโมง แล้วลุกขึ้นแต่งตัว เคี้ยวเอกซ์ซีตรินสี่เม็ด และออกไปสอนนิชากวีอเมริกันคาบเก้าโมง ทั้งยังเมาๆ อรุณสวัสดิ์ เด็กๆ วันนี้ คนอัศจรรย์ตาแดงจะมาบอกพวกเขาว่า กวีลองเฟลโลว์สตูญเสียภรรยาไปในกองไฟอย่างไร

เขาไม่เชื่อว่าตัวเองติดเหล้า แจ๊คคิดขณะที่กริ่งโทรศัพท์ของอัลเริ่มดังในหูเขา ชั้นเรียนที่เขาไปไม่ทัน หรือสอนโดยไม่ได้โกนหนวด ตัวยังเหม็นกลิ่นมาร์เซียจากเมื่อคืน ไม่ใช่ฉันทรอก ฉันจะหยุดเมื่อไหร่ก็ได้ คินที่เขากับเวนต์นอนกันคนละเตียง ฟังนะ ฉันไหว กันชนพยับ ฉันขับรถได้อยู่แล้ว น้ำตาเธอที่ไหลในห้องน้ำเสมอ สายตาระแวงจากเพื่อนร่วมงานในทุกงานเลี้ยงที่เลิฟเฟิ้ล แม้จะเป็นแค่วัน ความเข้าใจที่ผุดขึ้นอย่างเชื่องช้าว่าเขากำลังถูกนิชทา ความตระหนักดีว่าเขาไม่ได้ผลิตอะไรด้วยพิมพ์ดีดอันเตอร์วูดเลย นอกจากขลุ่ยมกระดาศที่ส่วนใหญ่ว่างเปล่า ซึ่งไปจบลงในตะกร้าผง เขาเคยเป็นนุคลากรมีค่าของสโรวิงตันมาก่อน อาจจะเรียกว่าเป็นนักเขียนอเมริกันที่กำลังเติบโต และแน่นอนว่าเป็นคนที่มีคุณสมบัติเพียงพอจะสอนลิ่งลิกกลับอันยิ่งใหญ่ที่เรียกว่าการเขียนสร้างสรรค์นั้น เขาได้ตีพิมพ์เรื่องสั้นมาแล้วสิบกว่าเรื่อง เขากำลังเขียนบทละคร และคิดว่าอาจจะมินิยายสักเรื่องพักตัวอยู่ในส่วนลึกของสมองเขา แต่ตอนนี้เขาไม่มีผลงานใด และการสอนก็เริ่มผิดพลาด

แล้วทุกอย่างก็จบสิ้นลงในคืนหนึ่ง หลังแจ๊คทำแขนลูกชายหักไม่ถึงหนึ่งเดือน เขารู้สึกว่ามันแหละที่ทำให้ชีวิตแต่งงานของเขาจบสิ้นลง ที่เหลือก็เพียงให้เวนต์รวบรวมกำลังใจ... ถ้าเพียงแต่แม่เธอไม่ได้เป็นนังปีศาจสารเลวอย่างนั้น เขารู้ดีว่าเวนต์ก็จะขึ้นรถทัวร์กลับไปนิวยอร์กทันทีที่แดนนี่อาการดีพอจะเดินทางได้แล้ว มันจบแล้ว

ตอนนั้นเลยเที่ยงคืนไปไม่นาน แจ๊คกับอัลกำลังอยู่บนทางหลวงหมายเลข ๓๑ จะเข้าสู่แบร์รี่ อัลเป็นคนขับจากรั้วของเขา ถลาไปมาบนทางโค้ง บางครั้งก็คร่อมเส้นเหลืองคู่ตรงกลาง ทั้งคู่เมาหนักมาก คินนั้นมาร์เซียแผลงฤทธิ์อย่าง

แรง ทั้งสองมาถึงโค้งสุดท้ายก่อนขึ้นสะพานด้วยความเร็วเจ็ดสิบไมล์ต่อชั่วโมง และมีจักรยานเด็กอยู่บนถนน แล้วก็เกิดเสียงแหลมแสบหูเมื่อเศษยางฉีกขาดจาก ล้อรถจากรัวร์ แจ็คจำได้ว่าเห็นหน้าอัลลอยอยู่เหนือพวงมาลัยเหมือนพระจันทร์ ดวงกลมสีขาว แล้วก็ปะทะเกียร์กราวเมื่อชนจักรยานด้วยความเร็วสี่สิบไมล์ต่อ ชั่วโมง จักรยานกระเด็นขึ้นเหมือนนกที่บิดเบี้ยวโค้งงอ แชนด์พาดเข้ากับกระจก หน้า แล้วก็ลอยขึ้นอีกครั้ง ทั้งกระจกนิรภัยราวเป็นแหกไว้ต่อหน้าต่อตาเบิกถลอน ของแจ็ค อึดใจต่อมาเขาก็ได้ยินเสียงโครมสยงเป็นครั้งสุดท้าย เมื่อมันหล่นลง บนถนนเบื้องหลัง มีบางอย่างกระเทือนอยู่ใต้รถเมื่อล้อเล่นทับ จากรัวร์ไกลไป ด้านข้าง อัลยังคงบังคับพวงมาลัย แจ็คได้ยินตัวเองพูดมาจากที่ไกลๆว่า “พระเจ้า อัล เราเล่นทับเขา ฉันรู้สึกได้เลย”

โทรศัพท์ยังคงดังในหูเขา *เร็วเข้า อัล อยู่บ้านสิ ให้ฉันจัดการเรื่องนี้ให้เสร็จๆที*

อัลพารถไปหยุดคว้นโขมงห่างจากเสาสะพานไม่ถึงสามฟุต ยางรถจากรัวร์ แบนไปสองล้อ มันทิ้งรอยยางใหม่ฉวัดเฉวียนยาวร้อยสามสิบฟุตไว้ ทั้งสองสบตากันครู่หนึ่ง แล้ววิ่งย้อนกลับไปในความมืดหนาวเหน็บ

จักรยานนั้นพังยับเยิน ล้อหนึ่งหลุดหาย และเมื่อเหลียวหลังกลับไปมอง อัลก็เห็นว่ามันกองอยู่กลางถนน ซึ่งล้อห้าหกซี่ที่เหมือนสายเปียโน อัลพูดอย่างไม่แน่ใจ “ฉันว่าไอ้นั่นแหละที่เราเล่นทับ แจ็คก็น้อย”

“งั้นเด็กอยู่ไหนล่ะ”

“นายเห็นเด็กงั้นหรือ”

แจ็คขมวดคิ้ว ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วเป็นบ้า เลี้ยวมุมถนนมา จักรยานตะมึน อยู่ในแสงไฟหน้ารถจากรัวร์ อัลตะโกนอะไรออกมา แล้วก็ชนปะทะและลื่นไถล ยาว

ทั้งสองย้ายจักรยานไปไว้บนไหล่ทางข้างหนึ่ง อัลกลับไปที่จากรัวร์ และเปิดไฟกะพริบฉุกเฉิน ตลอดสองชั่วโมงถัดมา พวกเขาใช้ไฟฉายแรงสูงถ่านสี่ก้อน ค้นหาสองข้างถนน แต่ไม่พบอะไรเลย แม้จะตึกแล้ว ก็ยังมีรถสองสามคันแล่น ผ่านจากรัวร์ข้างทางกับชายสองคนถือไฟฉายพลุๆ โพล่ๆไป แต่ไม่มีใครหยุดเลย แจ็คมาคิดทีหลังว่ามีสิ่งศักดิ์สิทธิ์พิลึกบางประการยังอยากให้ออกาสสุดท้ายกับทั้งสอง จึงไม่ให้ตำรวจเข้ามา และไม่ให้คนผ่านทางมาร้องเรียก

พอตีสองสิบห้า ทั้งคูก็กลับไปที่จากรัวร์ หายเมาแล้ว แต่คิ่นใส่ “ถ้าไม่มีใครขี้อยู่ แล้วมันมาทำอะไรกลางถนน” อัลถาม “มันไม่ได้ขี้อยูริมทางนะ แม่่งอยู่ตรงกลางถนนเลย!”

แจ๊คได้แต่สั่นหัว

“คู่สนทนาของคุณไม่รับสายค่ะ” โอเปอเรเตอร์บอก “อยากจะให้วางสายไหมคะ

“ขออีกสองสามครั้งครับ โอเปอเรเตอร์ ได้ไหม”

“ได้ค่ะคุณ” เสียงนั้นพูดอย่างรู้หน้าที่

เร็วสิ อัล!

อัลเดินข้ามสะพานไปยังโทรศัพท์สาธารณะที่ใกล้ที่สุด โทร.หาเพื่อนหนุ่มโสดคนหนึ่ง บอกเขาว่าจะได้ทำลิสต์คอลลาร์ถ้าเพื่อนคนนั้นจะเอายางลุยหิมะของจากรั้วจากโรงรถมาที่สะพานทางหลวง ๓๑ นอกเมืองแบรี เพื่อนคนนั้นมาถึงในยี่สิบนาทีต่อมา สวมกางเกงยีนกับเสื้อนอน เขามองสำรวจสถานที่

“มีใครตายไหม” เขาถาม

อัลใช้แม่แรงยกท้ายรถขึ้นเรียบร้อยแล้ว และแจ๊คก็คลายนอตล้อออก “สวัสดีโปรดที่ไม่มี” อัลว่า

“ฉันว่าฉันกลับเลยดีกว่า จ่ายเงินตอนเช้านะ”

“ได้เลย” อัลพูดโดยไม่เงยหน้า

ทั้งสองคนเปลี่ยนยางสำเร็จโดยไม่เกิดเหตุอะไร และขับรถกลับไปบ้านอัลซีออลีย์ ด้วยกัน อัลจอดจากรั้วในโรงรถและดับเครื่อง

ในความมืดที่เจียบงัน เขาพูดขึ้นว่า “ฉันเลิกดื่มแล้ว แจ๊คก็น้อย มันจบแล้ว ฉันฆ่ามาร์เชียนตัวสุดท้ายไปแล้ว”

และตอนนี้ ขณะที่เข็มนาฬิกาอยู่ในตู้โทรศัพท์นี้ แจ๊คก็นึกขึ้นมาว่าเขาไม่เคยนึกสงสัยเลยว่าอัลจะทำไม่สำเร็จ เขาขับรถเต่ากลับบ้านตัวเองโดยเปิดวิทยุไปตลอดทาง วงดิสโก้อะไรสักวงท่องบ่นอยู่ซ้ำๆ เหมือนเวทมนตร์ในบ้านก่อนฟ้าสางดูอิทเอนี่เวีย...ยูวอนทาดูอิท...ดูอิทเอนี่เวียยูวอนท์...ไม่ว่าเขาจะได้ยินเสียงลึบถถน เสียงชนดังแค่ไหน เมื่อเขาหลับตาลง ก็ยังเห็นล้อยับเยินล้อยืดเดียวที่มีซี่ล้อหักงอขึ้นฟ้านั่น

ตอนเขาเข้าไปในบ้าน เวन्दี้หลับอยู่บนโซฟา เขามองเข้าไปในห้องแดนนี่ เห็นแดนนี่นอนหงายอยู่ในเปล หลับสนิท แขนยังอยู่ในเฟือก ด้วยแสงเรืองอ่อนๆ จากไฟถนนที่ลอดเข้ามา เขามองเห็นเส้นสีดำๆ บนสีขาของบุนนูปลาสเตอร์ที่หมอมและพยาบาลทุกคนในเวิร์ดเด็กเซ็นไว้

มันเป็นอุบัติเหตุ เขาตกบันได

(โอ้ ไอ้ตอแหลลสารเลย)

มันเป็นอุบัติเหตุ ผมลูกแก่โทะละ

(ไอ้เหี้ยเศษขยะขี้เถ้า พระเจ้าสั่งนำมูกออกมาเป็นแก)

ฟังนะ เฮ้ นี่ ขอร้องละ แก่อัปติเหตุ...

แต่คำวิงวอนสุดท้ายถูกขับไล่ไปด้วยภาพไฟฉายผลุบๆ โผล่ๆ ตอนพวกเขา
ลุยไปตามหญ้าแห้งปลายเดือนพฤศจิกายน มองหาร่างแผ่ทลาคีที่ควรอยู่ตรงนั้นตาม
เหตุผลที่ดีทุกประการ รอตำรวจอยู่ ไม่สำคัญหรอกว่าอัลเป็นคนขับ เพราะยังมี
คนอื่น ๆ ที่เขาเป็นคนขับ

เขาดึงผ้าท่มขึ้นคลุมตัวแดนนี่ เข้าไปในห้องนอนของตน หยิบป็นสแปนิช-
ญามา .๓๘ ลงมาจากชั้นบนสุดของตู้เสื้อผ้า มันใส่อยู่ในกล่องรองเท้า เขานั่งถือ
มันอยู่บนเตียงอยู่เกือบชั่วโมง มองดูมัน ทิ้งไปกับประกายมรณะนั้น

ฟ้าสว่างแล้วตอนเขาเอามันใส่ลงกล่อง แล้วเอากล่องใส่กลับเข้าตู้

เช้าวันนั้นเขาโทร.หาบรูคเนอร์ หัวหน้าภาควิชา ขอให้โปรดช่วยแจ้งนักเรียน
ด้วย เขาเป็นใช้หัดใหญ่ บรูคเนอร์ตกลงด้วยความเต็มใจน้อยกว่าที่ควรจะเป็น
แจ๊ค ทอร์เรนซ์ ดิดใช้หัดใหญ่ย้ายเหลือเกินในปีที่ผ่านมา

เวन्दี้ทำไข่คนกับกาแฟให้เขา ทั้งสองคนกินกันเงียบๆ มีเสียงเดียวที่ตั้งมา
จากลานหลังบ้าน ที่แดนนี่กำลังใส่รถบรรทุกข้ามกองทรายด้วยมือข้างดีอยู่อย่าง
รื่นเริง

เธอไปล้างจาน หันหลังให้เขา พูดว่า “แจ๊คคะ ฉันมาคิดๆ ดูแล้ว”

“เธอ” เขาจุดบุหรี่ด้วยมือสันสะท้อน เขานี้ไม่มีอาการแสบ ประหลาด
เสียจริง มีแค่สัน เขากะพริบตา ในความมืดชั่วครู่ นั้น จักรยานลอยขึ้นมา
กระแทกกระจกหน้า กระจกข้าวเป็นแฉก ยางรถส่งเสียงลั่น แสงไฟฉายวูบวาบ

“ฉันอยากจะคุยกับคุณเรื่อง...เรื่องที่น่าจะดีกับแดนนี่และฉันที่สุด และ
น่าจะกับคุณด้วย ไม่รู้สิ ฉันว่าเราควรจะคุยกันมาก่อนหน้านี้แล้ว”

“คุณช่วยทำอะไรให้ผมหน่อยได้ไหม” เขาถาม มองดูปลายมวนบุหรี่ที่สั้น
ไปไหน “ช่วยกรุณาผมหน่อย”

“อะไรคะ” เสียงเธอราบเรียบเฉยชา เขามองดูหลังเธอ

“ไว้คุยเรื่องนี้กันอาทิตย์หน้า ถ้าคุณยังอยากคุยอยู่”

เธอหันกลับมาหาเขาแล้ว มีมือป้องตาดำเต็ม ใบหน้างามซีดเผือดและผิดหวัง
“แจ๊ค คำสัญญาใช้กับคุณไม่ได้หรอก คุณก็แค่ทำเหมือน...”

เธอหยุด จ้องมองตาเขา เหมือนถูกตึงตูด ไม่แน่ใจขึ้นมา

“อีกอาทิตย์หนึ่ง” เขาว่า เสียงเขาหมดเรี่ยวแรง กลายเป็นเสียงกระซิบ
“ขอร้องละ ผมไม่ได้สัญญาอะไรเลย ถ้าตอนนั้นคุณยังอยากคุยอีก ผมก็จะคุย
คุยเรื่องอะไรก็ได้ที่คุณต้องการ”

ทั้งสองจ้องมองกันคนละฝั่งครีวที่สว่างด้วยแสงอาทิตย์อยู่นาน และเมื่อเธอหันกลับไปหาถ้วยชาโดยไม่พูดอะไรอีก เขาก็เริ่มสั่น พระเจ้า เขาต้องดื่มหน่อย แค่น้ำนิดๆ พอให้คิดอะไรได้ชัดเจน...

“แดนนี่บอกว่าฝันเห็นรถคุณเกิดอุบัติเหตุ” เธอพูดโพล่งขึ้นมา “บางทีลูกก็ฝันแปลกๆ เช่นนี้เขาพูดอย่างนั้น ตอนฉันช่วยแต่งตัว ไชรีเปลา่ แจ็ค คุณเกิดอุบัติเหตุหรือเปล่า”

“เปล่า”

พอเที่ยง อาการเสียนหลักก็กลายเป็นไข้ต่ำๆ เขาไปบ้านอัล

“ไม่ได้ดื่มอะไรใหม่” อัลถามหลังเปิดประตูรับเขา อัลดูแย่มาก

“เปล่าเลย นายดูยังกับลอน เซนีย์ ตอนเล่น แฟนทอมออฟดิโอเปร่า
นั่นะ”

“เข้ามาสิ”

ทั้งสองเล่นไฟกันอยู่ทั้งปาย ไม่ได้ดื่มเลย หนึ่งสัปดาห์ผ่านไป เขากับเวนต์ไม่ได้พูดกันมากนัก แต่เขารู้ว่าเธอเฝ้าดูอยู่ โดยยังไม่เชื่อ เขาดื่มกาแฟดำและดื่มโค้กไม่หยุด คืนหนึ่งเขาดื่มโค้กเข้าไปทั้งแพ็คหกกระป๋อง แล้ววิ่งเข้าห้องน้ำไปอ้วกออกมาหมด ระดับของเหลวในขวดเหล้าที่เก็บไว้ในตู้ไม่ลดลงเลย หลังสอนเสร็จ เขาไปที่บ้านอัล ซ็อคลีย์ เธอเกลียดอัล ซ็อคลีย์ ยิ่งกว่าที่เคยเกลียดใครหน้าไหน และเมื่อเขากลับบ้าน เธอจะสาบานว่าได้กลืนไวรัสหรือยีนในลมหายใจเขา แต่เขาก็พูดจាក់เธอรู้เรื่องดีก่อนมือเย็น ดื่มกาแฟ เล่นกับแดนนี่หลังมือเย็นแบ่งโค้กกับลูก อ่านนิทานก่อนนอนให้ฟัง จากนั้นก็นั่งตรวจเรียงความ มีกาแฟดำถ้วยแล้วถ้วยเล่าอยู่ใกล้มือ และเธอก็ต้องยอมรับกับตัวเองว่าเข้าใจผิด

หลายสัปดาห์ผ่านไป และคำที่ไม่ได้พูดก็ถอยห่างจากปากของเธอไป แจ็ครู้สึกได้ว่ามันวางมือแล้ว แต่ก็รู้ว่ามันจะไม่หายไปโดยสิ้นเชิง อะไรๆ เริ่มจะง่ายขึ้นบ้าง แต่แล้วก็เรื่องจอร์จ แชนฟีลด์ เขาถูแก๊วพิษอีกครั้ง คราวนี้ทั้งที่มีสติครบถ้วน

“คุณคะ คู่สนทนาของคุณยังคงไม่...”

“ฮัลโหล” เสียงอัลกระหืดกระหอบ

“เชิญค่ะ” โอเปอเรเตอร์พูดแข็งๆ

“อัล นี่แจ๊ค ทอร์เรนซ์ นะ”

“แจ๊คก็หน่อย!” น้ำเสียงยินดีจริงๆ “เป็นไงบ้าง”

“ก็ดี ฉันแคโทรมาขอบคุณ ฉันได้งานนะ เยี่ยมมากเลย ถ้าฉันเขียนไปบอกละครท่านั้นไม่จบตอนติดหิมะอยู่ทั้งหน้าหนาว มันก็คงไม่มีวันเสร็จ

แล้วละ”

“เสร็จแน่หน้า”

“เรื่องนั้นเป็นไงบ้าง” แจ็คถามอย่างลึกลับ

“ไม่มีเลย” อัลตอบ “นายล่ะ”

“ไม่มีเช่นกัน”

“คิดถึงมากไหม”

“ทุกวันเลย”

อัลหัวเราะ “นี่ภาพออกเลย แต่ฉันไม่รู้จะว่านายทนอดอยู่ได้ไงหลังเรื่องแฮทฟิลด์นั้นนะ แจ็ค อันนั้นมันสุดขีดมากจริง”

“ฉันทำตัวเองฉิบหายเองนะ” เขาพูดเรียบๆ

“โอ้ แม่งเอ๊ย ฉันจะเจอพวกคณะกรรมกรตอนไปไม้ผลิ เอฟฟิงเจอร์พูดแล้วว่าพวกเขาอาจจะรุนแรงเกินไป และถ้าบทละครนั้นเกิดขึ้นมา...”

“ใช่ ฟังนะ อัล ลูกผมอยู่ในรถข้างนอกนั้น ดูเหมือนเขาจะเริ่มยุกยิก...”

“ได้ๆ เข้าใจ มีความสุขกับหน้าหนาวที่นั่นนะ แจ็ค ดีใจที่ได้ช่วย”

“ขอบคุณอีกครั้งนะ อัล” เขาวางหู หลับตาลงในตู้ร้อนๆ นั้น และเห็นจักรยานที่ถูกชนอีกครั้ง เห็นไฟฉายผลุบๆ โผล่ๆ มีข่าวสั้นในหนังสือพิมพ์วันรุ่งขึ้น แค่ว่าเติมให้เต็มพื้นที่เท่านั้น แต่ไม่มีการระบุชื่อเจ้าของรถ ทำให้มันถึงไปอยู่ตรงนั้นกลางดึกคงเป็นปริศนาสำหรับพวกเขาต่อไป และอาจควรเป็นอย่างนั้นด้วย

เขากลับไปที่รถ เอาเบาะที่เริ่มละลายนิดหน้อยให้แดนนี

“พ่อครับ”

“อะไรหรือ ด็อก”

แดนนีลึกลับ มองใบหน้าเลื่อนลอยของพ่อ

“ตอนผมรอฟพ่อกลับมาจากโรงแรม ผมฝันร้ายครับ จำได้ไหมครับ เวลาที่ผมหลับไปนะ”

“อือฮึ”

แต่ไม่ได้ผล ใจพ่อไปอยู่ที่อื่น ไม่ได้อยู่กับเขา คิดเรื่องไม่ดีอีกแล้ว

(ผมฝันว่าพ่อทำร้ายผมครับ)

“ฝันว่าอะไรเธอ ด็อก”

“เปล่าครับ” แดนนีพูดตอนรถเคลื่อนออกจากลานจอด เขาเอาแผนที่ใส่คินช่องเก็บของ

“แน่ใจนะ”

“ครับ”

แจ๊คเหลือบมองลูกชายอย่างไม่สบายใจนิดหน่อย แล้วก็หันกลับไปคิดเรื่อง
บทละครต่อ